

BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Febrer 2007

5

Núm. 25 · 3 Euros

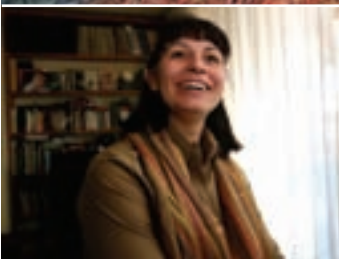

www.fcbarcelona.cat

EL BARÇA I LES DONES

Anàlisi del paper creixent de les dones en la vida social i esportiva del club

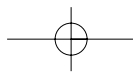

Eulàlia Lluch:
"El futbol i el Barça són una bona eina per educar"

Audie Norris
El nord-americà repassa la seva exitosa etapa blaugrana

Sergi Pàmies
L'escriptor parla de les dones i de l'actitud que tenen al futbol

Tots hem somiat alguna vegada
que érem jugadors del Barça.

FCBARCELONA

Audi

Audi Patrocinador Oficial del FC Barcelona

FEBRER DEL 2007

Edita: Futbol Club Barcelona
 Av. d'Aristides Maillol s/n - 08028 Barcelona
 Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210
 Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Jordi Badia.

Subdirectors: Eduard Pujol, Toni Ruiz i David Saura.

Redactors: Carles Cascante, Xavier Catalán, Cristina Collado, Vanessa Forn, Gustau Galvache, Míriam Nadal, Sergi Noguera, Regina Nuri, Francesc Orenes, Carles Santacana, i Manel Tomàs.

Edició lingüística: Lourdes Julià.

Redactors en pràctiques: Míriam Roues i Ana Riera.

Col·laboració especial: Sergi Pàmies, Núria Puig i Jaume Bantulà.

Col·laborador: Antoni Aira.

Disseny i Infografia: Grupo ADI.

Fotografia: Arxiu FCB, Bert, Campaña, Gigantes del Basket, Bevenrain, Quaderns Crema i FCB Merchandising.

Publicitat: FC Barcelona
 Departament Comercial i de Màrqueting
 Telf. 934963672.

Impressió: Rotocayfo Quebecor.

Tiratge: 126.500 exemplars.

Dipòsit Legal: B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.

La redacció d'aquest número s'ha tancat el 5 de febrer del 2007.

Foto de portada: D'esquerra a dreta, les esportistes Berta Carles (futbol), Sandra Gallego (bàsquet), Tere García (voleibol), Olga Ortega (atletisme), Aida Jiménez (patinatge artístic), al Camp Nou.

El Barça i les dones

Quan fem un repàs a la història d'un club centenari com el FC Barcelona, de seguida ens adonem que a través seu es pot seguir amb força minuciositat la història del país. No és un fet exclusiu del FC Barcelona, és veritat. Tanmateix, el Barça ha ocupat un paper central i s'ha vinculat de manera estreta amb la societat catalana i per això és tan fàcil apreciar-ne els punts de contacte, veure en la història petita reflexos de la història gran. En abordar, doncs, la relació entre el Barça i les dones no esperàvem trobar res que no hagués passat a tota la societat; si de cas, i així ho hem percebut, un punt d'avenç atès que estàvem centrant-nos en un fet esportiu, és a dir, una activitat que sempre ha anat un pas per endavant en les societats del segle passat.

Aquest punt d'avenç s'aprecia aviat fent el repàs històric de les seccions femenines i en fets puntuals com ara la primera dona a accedir a la junta directiva. Fins a finals dels anys 20 no hi ha rastres de dones practicant esport, en aquest cas, el tennis, al qual va seguir el 1933 l'atletisme. L'atletisme va ser la primera secció femenina que es va consolidar, però no ho va fer fins al 1966. Del futbol femení, no hi ha notícia fins als anys 70.

Però en fer aquest repàs històric, el més interessant és observar l'avenç que l'adveniment de la II República va suposar per a la dona també en l'esport i com el triomf de l'alçament i la instauració de la dictadura del General Franco van aturar les conquestes que s'havien fet. Res que no fos deduïble abans, és clar, però que serveix per comprovar també en aquest aspecte l'estreta relació entre el club (i els clubs per extensió) i el país. Així, que la primera dona a esdevenir directiva del club fos l'exatleta Anna Maria Martínez Sagi l'any 1934 és un actiu que cal sumar a les conquestes socials d'aquella època, i que acabés sent una conquesta efímera, un retrocés atribuïble al període següent.

Un altre fet puntual en què ens hem fixat ha estat el de la posició que ocupa la primera dona sòcia en el total de socis de l'entitat. Es tracta de Mercedes Castelltort, sòcia des de l'any 1932, quan tenia 15 anys. El seu cas permet fer dues reflexions: la primera, la relativa excepcionalitat del seu cas, en el sentit que en aquella època, en què encara no podien votar, no era habitual que les dones es fessin sòcies d'una entitat esportiva, i, la segona reflexió, que d'aquí a uns anys no serà un fet anormal, que el soci número 1 del club sigui una dona.

Aquest punt ens duu a parlar del pes real de les dones al FC Barcelona, que és el punt central de l'estudi de la revista. Els percentatges que oferim no són gaire significatius, perquè s'insereixen dins la normalitat del país. Tret d'un: el de dones que fan esport al club (16%), enfront del de dones que fan esport a Catalunya (37%). És clar que aquesta distància, més del doble, té molt a veure amb el tipus de seccions que hi ha al club, perquè encara hi ha esports considerats més femenins que d'altres, però també amb una reflexió més profunda que també fem en aquest número: la diferent funció que atorguen homes i dones a l'esport i que té una traducció directa en l'estructura organitzativa de les instàncies federatives i dels clubs. Al FC Barcelona, òbviament, no en som una excepció ■

T'ajudarem a escalfar l'ambient.

AMB Fecsa Endesa i F.C. Barcelona
la millor manera d'escalfar l'ambient:

- Calefacció Elèctrica⁽¹⁾ 245€+IVA
- Calefacció amb Calderes⁽²⁾ 875€+IVA.

AMB els experts d'Endesa en **Sistemes de Calefacció.**

AMB el finançament **0%** d'interès durant 12 mesos⁽³⁾.

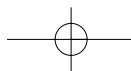
Truca ara gratis al **900 84 28 84**
facilita el teu codi: Tarifa Barça
i informa't de les nostres ofertes de gas.

(1) Calefacció Elèctrica amb emissors FAGOR (Model Rein-500 E). Preu d'un emissor sense instal·lació.

(2) Calefacció amb Calderes Atmosfèriques Mixtes Ecomini sense Pilot de FAGOR, de gas butà/propà (Model FA-23E B) o natural (Model FA-23E N). Preu de la caldera sense instal·lació.

(3) Finançament subjecte a l'acceptació de l'entitat bancària.

SUMARI

MÉS QUE UN CLUB

- 6 **El Barça més femení**
Anàlisi del paper de la dona al club
- 14 **Article de Sergi Pàmies**
Retrat de les dones a l'estadi
- 18 **Un camí gens fàcil**
Evolució dels esports femenins al club
- 27 **Dones, homes i esport**
Aproximació acadèmica

EL CLUB DIA A DIA

- 32 **Què ha passat**
El resum de l'activitat institucional
- 46 **La Taquilla de...**
Marta Andrade, patinadora

UN CLUB AMB HISTÒRIA

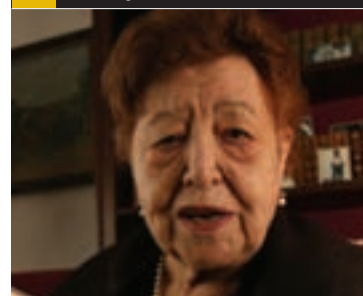
- 58 **L'Enigma**
Joaquim Blume, la gimnàstica i el Barça

SERVEIS BARÇA

- 63 **Buquet blaugrana**
Els vins del Barça, a taula

6 Radiografia de les dones al club. A la foto, les empleades.

20 Mercedes Castelltort, la sòcia més antiga.

24 Cinc esportistes del club relaten les seves vivències.

34 El pòster: el Camp Nou, en construcció.

52 El directiu: Marc Ingla, experiència de gestió.

56 L'Ex: Audie Norris, el ianqui més estimat del Palau.

PATROCINADORS

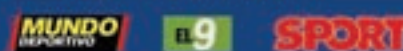
PROVEÏDORS

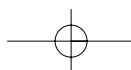
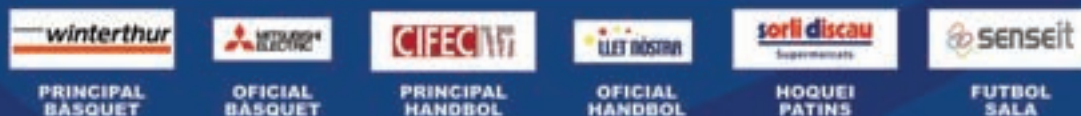
COL·LABORADORS

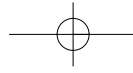

MITJANS COL·LABORADORS

PATROCINADORS DE SECCIONS

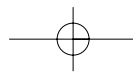

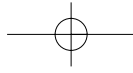
EL BARÇA I LES DONES

LA REALITAT FEMENINA DEL BARÇA

Són a les graderies, són a la gespa o a les oficines. I cada dia en són més. Són dones i conformen la realitat del Barça en tots els seus àmbits. Creix la seva presència i el seu protagonisme entre la massa social, però també en les diferents disciplines esportives i en els despatxos. El Barça actual també és cosa de dones

■ TEXT: Miriam Nadal i Toni Ruiz | FOTOS: Bevenrain

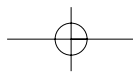

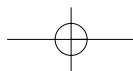

LA REALITAT FEMENINA DEL BARÇA

*Una àmplia representació de les
empleades del club, al Camp Nou.*

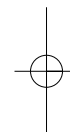
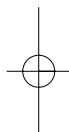

EL BARÇA I LES DONES

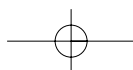
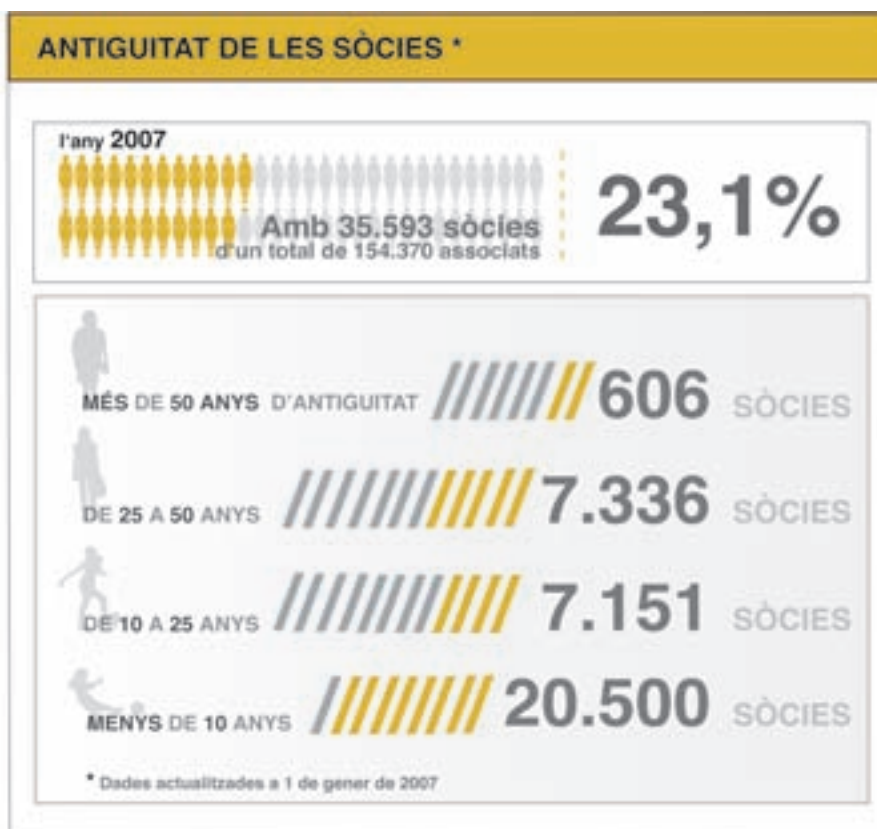
Aficionades animen l'equip en un partit al Camp Nou aquesta temporada.

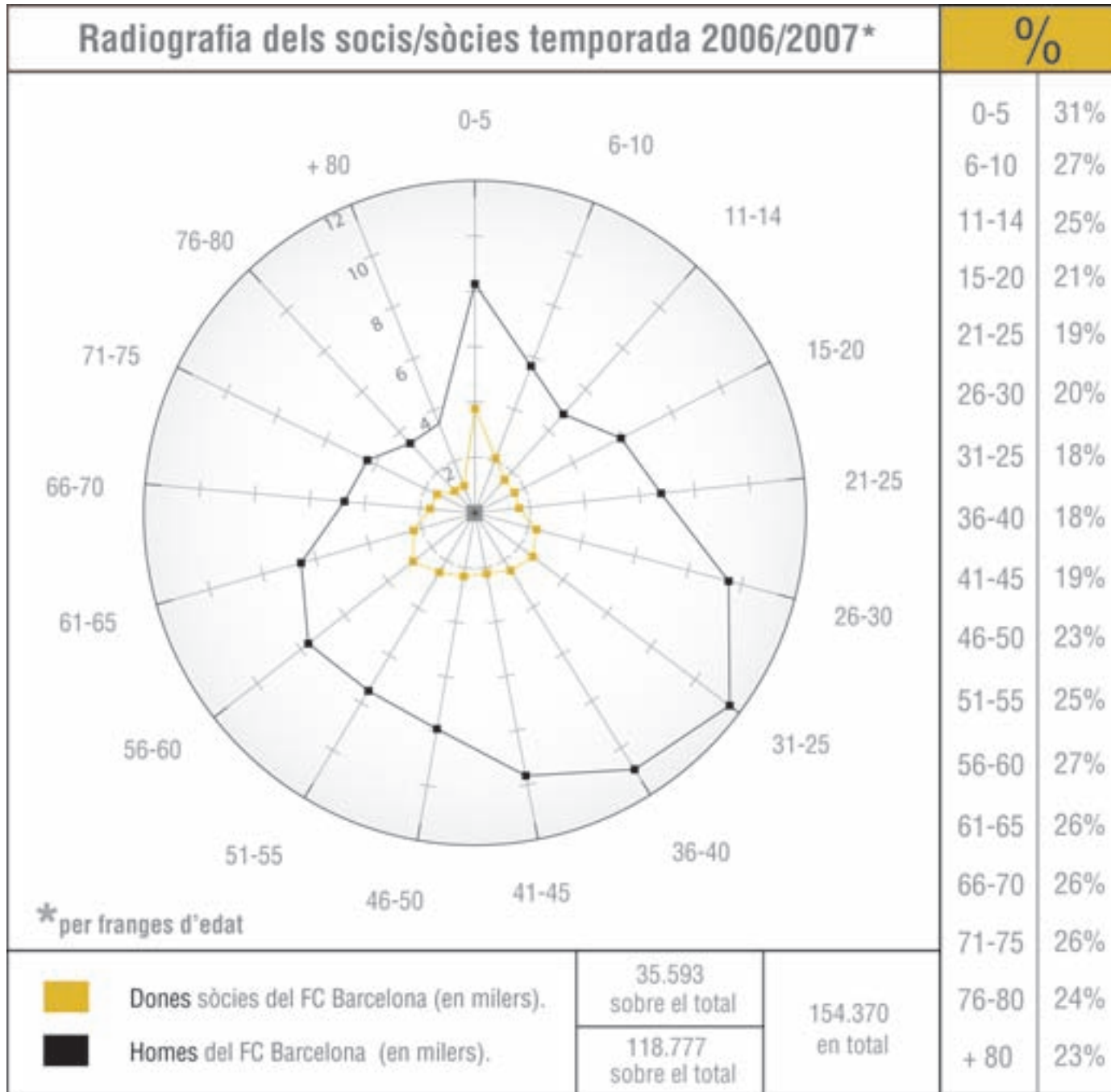
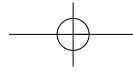

El futbol ja no és només cosa d'homes.

Si capta l'atenció de milers de milions d'espectadors en tot el món, si ha penetrat en cultures mil·lenàries, si s'ha convertit en un esport universal, com no havia d'apassionar també les dones? El FC Barcelona, com a institució i club poliesportiu, és un exemple simptomàtic d'aquesta realitat creixent. El Barça no es podria entendre avui sense l'aportació de sòcies, penyistes, aficionades, esportistes, empleades o periodistes. La seva presència és cada vegada més important i més activa. La *Revista Barça* ha volgut captar el fotograma més ajustat del paper actual de les dones al club.

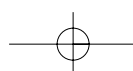
Comencem per la massa social. Quantes dones són sòcies del Barça? Avui, més de 35.000, o el que és el mateix, el 23,1% dels més de 153.000 socis amb què compta el club a principis del 2007. Aquesta dada, prou significativa per si mateixa, adquireix una rellevància més especial quan es compara amb les proporcions d'altres clubs de futbol, tant a l'Estat espanyol com a la resta d'Europa. En el cas de l'Espanyol, les dones suposen un 20% de la seva massa social; en el València, un 19,2; en el Reial Madrid, un 16,4, i en l'Athletic Club, un

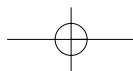

Percentatge de dones sòcies (gener 2007)

23,1%	20%	19%	19,2%	16,4%

EL BARÇA I LES DONES

Imatge del primer equip del Barça femení, que juga a la Superliga.

11,9%. Altres equips rivals de la Lliga de Campions, com l'Arsenal i el Milan, es queden en el 19 i el 15%, respectivament.

Intentem trobar explicacions a aquest fenomen. Una podria ser el caràcter familiar que històricament ha tingut la massa social del Barça. En aquest sentit, el retrat de la dona sòcia del Barça acostuma a ser una fotografia familiar, ja que pertànyer al club és una iniciativa conjunta, compartida amb altres integrants de la família. El retrat genèric de la dona sòcia és el d'una nena, una filla, una noia, una esposa o una àvia que ja té a casa algun altre soci.

En l'anàlisi de les dones sòcies del club i seguint amb aquest argument familiar, descobrim un altre fet rellevant: en els darrers anys s'està incrementant de manera molt important la incorporació de nenes a la massa social del club, en franges que van fins als 10 anys d'edat. Les xifres gairebé parlen soles: l'any 1990 (el primer en el qual es tenen dades per franja d'edat) el cens social del club comptava amb 172 nenes de fins a 5 anys sòcies; avui 3.760 nenes de 0 a 5 anys són sòcies. I tant significatiu o més és que aquest creixement de nenes sòcies és pràcticament paral·lel al creixement de nens sòcis: l'any 1990, 694 nens fins a anys eren a

l'entitat i avui n'hi ha 8.270. La conclusió és que els barcelonistes fan socis els seus fills independentment del sexe del seu progenitor.

La incorporació de la dona a la massa social del club no és un fenomen nou, però sí que s'ha incrementat de manera notable en els darrers anys. És, doncs, un fenomen força recent. De

dades que no guarden paral·lisme amb la presència cada cop més habitual de les dones en la massa social del club.

Dones esportistes

“Encara vivim envoltats de certa hipocresia. La societat és més moderna però encara hi ha

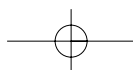
El caràcter familiar que històricament ha tingut la massa social blaugrana pot explicar part de l'alt percentatge de dones sòcies del club

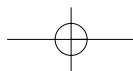
les més de 35.000 sòcies del club, només 606 sòcies tenen més de 50 anys d'antiguitat de carnet, i 7.336 superen els 25. Ara bé, en els darrers deu anys, s'han donat d'alta com a sòcies més de 20.000 dones (el 57% del total), 8.000 de les quals ho han fet en les dues darreres temporades.

Per cloure amb l'anàlisi del paper de la dona en la massa social blaugrana podem referir-nos a un apunt al món de les penyes barcelonistes. El cens oficial recull 34 penyes presidides per dones, d'un total de 1.363 penyes actives, unes

una part que no ho és. És una qüestió de falta de cultura i de sensibilitat”. Qui constata aquesta realitat és la Maria Marimon, futbolista del primer equip del Barça femení, que reconeix que comentaris com “el futbol és cosa d'homes” encara s'escolten cada cap de setmana als camps de futbol.

La Maria és una de les 415 noies que practiquen esport defensant la samarreta del Barça. Representen el 16,6% del total dels esportistes del club, que actualment superen la xifra dels 2.500. “El futbol el viu igual una dona que un

Actualment 415 noies fan esport defensant la samarreta del Barça, xifra que representa el 16,6% del total dels esportistes del club

home, però la manera de practicar-lo és diferent. Les dones som més flexibles i tenim menys força. Visualment el futbol no pot ser el mateix. En lloc de fer una passada de 40 metres hem de fer més futbol de toc”, reconeix la Maria Marimon, que admet que els èxits esportius del primer equip masculí “atrauen” també cada dia més dones al futbol. La secció de patinatge sobre gel és l’única secció del club on el nombre de dones supera el d’homes. Més de 50 patinadores practiquen aquesta disciplina tradicionalment femenina. A banda del futbol i del patinatge, també n’hi ha tres més amb equips íntegrament femenins: el vòlei, el bàsquet i l’atletisme. Un altre fet que comença a donar-se en l’esport de base és la participació de noies en equips masculins. En el cas de les sec-

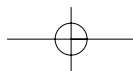
cions blaugrana aquests casos es donen en l’hoquei herba, amb 18 noies, en el futbol sala i en el beisbol, amb 3 noies en cada secció competint en equips de nois, i en el rugbi, amb 2 casos més.

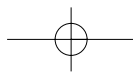
També a la direcció del club

L’aportació femenina és clau en la gestió diària del club. El càrrec de màxima responsabilitat executiva del club l’ocupa una dona. Es tracta de l’Anna Xicoy, que des de fa dos anys i mig és directora general del Barça. “Sempre s’ha dit que hi ha una manera de liderar masculina i una de femenina, però el més important és combinar les dues maneres i trobar la solució d’èxit”, afirma la primera dona a exercir aquest càrrec al club i l’única dona a ocupar un càrrec de tanta responsabilitat

SECCIONS AMB DONES ESPORTISTES	
130 atletisme	100 vòlei
79 futbol	53 patinatge
32 bàsquet	18 hoquei herba
3 futbol sala	2 rugbi
3 beisbol	

Fuents: Logística esportiva FCB

EL BARÇA I LES DONES

A l'esquerra, Anna Xicoy, directora general del club. A sota, Clàudia Vives-Fierro, membre de l'actual Junta directiva.

executiva als clubs de Primera Divisió. Un cas similar podria ser el de l'advocada Ana Urquijo, que des de fa uns mesos és la presidenta de l'Athletic Club. Segueix sent, però, un cas excepcional, que agafa el relleu de María Teresa Rivero al Rayo Vallecano.

L'Anna Xicoy considera que la incorporació de la dona al món del futbol i als òrgans de direcció és "un reflex dels signes dels temps". En aquest sentit, no troba grans diferències entre el món del futbol i el de l'empresa: "En comitès de direcció i consells d'administració d'altres empreses sempre he treballat en un entorn molt masculí. Per això no he notat gaires canvis".

Avui, el 42% dels empleats del Barça són dones, una xifra que no para d'augmentar en els darrers anys. "Aquest creixement mostra també l'evolució a la societat, on les dones podem aportar el gran sentit de la responsabilitat que ens caracteritza", reconeix la Clàudia Vives-Fierro, l'única dona a la Junta directiva del club. "La participació de la dona al Barça també explica la seva condició de més que un club", afirma la directiva blaugrana.

Marge de millora

Les Juntes directives del Barça han estat formades de manera molt majoritària per homes, com en la majoria de clubs de futbol. Al llarg dels 107 anys d'història del Barça només 7 dones han tingut la responsabilitat de formar part del màxim òrgan de govern de l'entitat. La primera d'elles va ser l'Anna Maria

Martínez Sagi, que entre 1934 i 1935 va ser vocal i responsable de l'àrea de cultura i la llavors anomenada Propaganda del Barça de la junta presidida per Esteve Sala. Va ser la primera dona que formava part d'una junta no només al Barça sinó a nivell mundial.

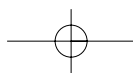
Per trobar la següent dona a la directiva i tenint presents les difícils circumstàncies històriques, cal fer un enorme salt en el temps: fins a 54 anys sense dones a la cúpula directiva. I és que no és fins al juliol del 1989 quan Rosa Valls Taberner va incorporar-se com a vocal i amb responsabilitats a la comissió social de la junta que presidia Josep Lluís Núñez. Més tard arribarien la Carme Drópez (1995-2000), amb l'encàrrec d'impulsar la formació dels joves esportistes; l'Elisabet Cardoner (1997-2003), amb responsabilitats sobre la imatge i les relacions públiques del club; la Isabel Galobardes (2002-2003) que va exercir de portaveu, o la Maria Teresa Andreu (2000-2003). En aquest últim cas, Andreu va compartir la seva vinculació al club amb altres responsabilitats dins l'àmbit del futbol, com la presidència del Comitè Femení de la Federació Catalana de Futbol, entre d'altres. Unes vivències que li permeten tenir una idea molt clara del paper de la dona a l'esport rei: "Discrepo totalment que el futbol sigui cosa d'homes. La dona fanàtica és més fanàtica que l'home i pateix més."

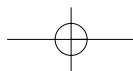
Totes elles són les predecessores de la Clàudia

Vives-Fierro. "Segurament hi hauria d'haver més dones en les juntes dels clubs però és la situació que vivim. Per experiència puc dir que el món de les directives és molt masculí", reconeix.

Elles parlen del Barça

Al costat dels vestidors del Camp Nou, hi trobem la sala de premsa, on s'ha triplicat en els darrers deu anys la presència de mitjans informatius que segueixen al mil·límetre l'actualitat blaugrana. Si el fitxatge de Diego Armando Maradona al 1982 i la irrupció de les televisions al 1996 van provocar una metamorfosi de la sala de premsa, el rostre també ha canviat pel fenomen de la feminització del periodisme esportiu.

LA REALITAT FEMENINA DEL BARÇA

Tot i que les proporcions encara marquen que un 70% dels professionals són homes, sí que s'ha observat en la darrera dècada més presència de les dones a la gespa, a les locucions, en antena i signant pàgines de diaris. Al voltant de dotze dones segueixen habitualment l'activitat diària de l'equip de futbol. Xifra que creix dia a dia.

Algunes de les periodistes més veteranes de la sala de premsa han viscut dues 'revolucions'. Per una banda, l'augment progressiu de la presència de la dona en la professió i per l'altra, el canvi de xip. Ketty Calatayud, periodista de *La Vanguardia*, segueix l'actualitat del Barça des de la temporada 1993-94. Per ella "la sala de premsa també és un reflex del que passa a la societat". "L'època de Bobby Robson, per exemple, va ser dura. El tècnic procedia d'una cultura diferent on els periodistes que seguien els equips eren veterans i el volum de gent era molt menor. El tracte va ser complicat. Era com si les dones no estiguéssim legitimades per parlar de futbol". I és que fa quinze anys, l'entorn dels equips de futbol no estava acostumat al tracte professional amb dones. En aquella època la proporció entre homes i dones que

Imatge habitual a la gespa del Camp Nou. Homes i dones comparteixen tasques periodístiques.

cobren el dia a dia del Barça era contundent: el 90% per a ells i el 10% per a elles. Però de mica en mica els rostres femenins van deixar de ser l'excepció en la vida diària del Barça. "Es va posar de moda que les ràdios i les televisions incorporessin dones per fer de comentaristes a peu de camp, a partir de la feina que va fer la Pilar Calvo", recorda la Ketty Calatayud. "No hi ha dubte que les dones tenim més limitacions que els homes per exercir aquesta professió. A la sala de premsa no hi ha pràctica-

ment dones periodistes de més de 40 anys, ja que arriba un moment en què les dones han d'escollir entre la vida professional i la familiar. El periodisme esportiu caduca abans per a una dona que per a un home", reconeix la Ketty, evidenciant un cop més que aquesta feina, que acostuma a ser vocacional, topa sovint amb la vida familiar. Uns inconvenients que no desapareixen però que, tant al futbol com a la societat, tendeixen a superar-se. I el Barça no és una excepció ■

Sota aquesta aparença de corderet s'amaga la bèstia.

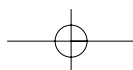
LO CARTANYÀ

3

CADA DIJOUS
A LA NIT
A LES 22.20
NOUS CAPÍTOLS

Torna lo mite.

Mitjà audiovisual del FC Barcelona

EL BARÇA I LES DONES

*Una jove aficionada,
fent una foto als seus ídols.*

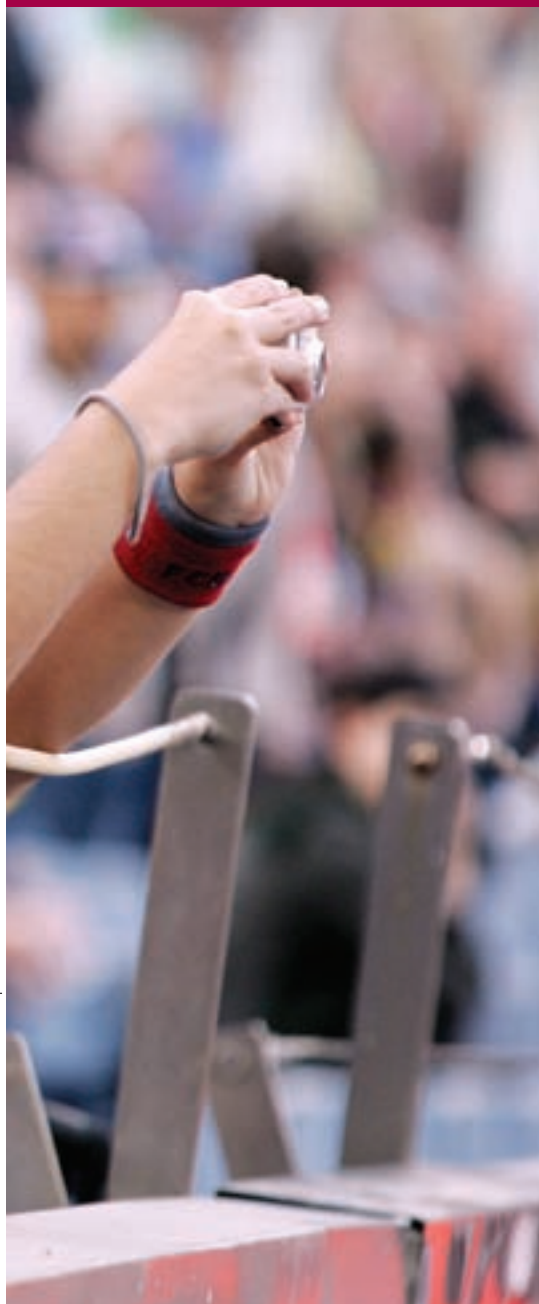
BARCELONISME FEMENÍ

■ TEXT: Sergi Pàmies | FOTOS: Bevenrain / Seguí

El Camp Nou és el millor escenari per contemplar com les dones tenen, cada dia, una presència més majoritària a les grades. Un àmbit idoni per observar com el seu comportament s'assembla molt al dels homes, encara que continuen mantenint trets distintius

En un moment d'inspiració discutible, l'exjugador i entrenador Txetxu Rojo va dir: "Futbol femení? No és ni futbol ni femení". Aplicada al futbol, la misogínia ha reeixit per ignorància. La història del futbol menysté l'aportació femenina i oblidada que, l'any 1894, Nettie Honeyball va crear, a Londres, un equip anomenat les British Ladies (amb un cognom que significa "pilota dolça", hi estava predestinada). La paritat, però, és utòpica, no pas perquè no hi hagi dones interessades pel futbol (que n'hi ha un munt) sinó perquè la majo-

ria d'aficionats i practicants són mascles. Això no vol dir que, per contagi, també hi hagi un gruix de dones que, sense seguir-lo des de la trinxera, resolen problemes d'intendència i, sobretot, compensen la inestabilitat psicològica dels homes del seu entorn. La prova que la paritat és inabastable és que a la directiva actual, que presumeix de modernitat, només hi ha una dona, Clàudia Vives-Fierro (que se suma a excepcions del passat com Carme Drópez, Anna Maria Martínez-Sagi o Rosa Valls i Taberner).

Gillermina Motta, rodejada de trofeus, en l'època que va popularitzar la cançó 'Jo sóc barcelonista'.

A la graderia, la participació de les dones és cada cop més nombrosa. Entre els culers més actius del Palau hi ha una colla de noies entusiastes. Al Camp Nou també s'hi ha notat, en les darreres dècades, una presència femenina que defuig el model d'excepció decorativa.

Barcelonisme de "pedra picada"

Aquesta militància ha estat molt ben explicada al llibre *Devoció per uns colors*, de Magda Sala, que defineix el seu barcelonisme com "de pedra picada". És una característica que s'aprecia en moltes culers que, contradient el tòpic, van triar caure dins la marmita del barcelonisme. Es podria teoritzar sobre les particularitats de la militància femenina i parlar d'una manera més assenyada de digerir les derrotes i les victòries. Però no ens enganyem: al

La paritat és utòpica, no pas perquè no hi hagi dones interessades pel futbol (que n'hi ha un munt) sinó perquè la majoria d'aficionats i practicants són mascles

Camp Nou hi he vist dones abduïdes pels colors que es manifestaven amb expressions que no tenien res a veure amb la seva condició de dones.

N'he vist de disfressades, pintades, disposades a venerar cromos de Migueli com si fossin els d'un sant. De la boca d'algunes n'he vist sortir, propulsats per un odi capriciós, insults d'una grolleria infinita que s'estavellaven contra la negligència de l'àrbitre. També he vist dones tan resignades com aquests homes que semblen haver triat el Barça per certificar el tedi existen-

cial. És veritat que, sovint, eren parentes d'altres culers heroicament actives, patinadores (Georgina Argemí, Edurne Echevarrieta, Sandra Escoda, Carme Folch, Núria Sabaté, Meritxell Baraut, Patricia Rovira, Glòria Mas, Laia Papell, Susanna Meixia o Susanna Palé), atletes (Hortènsia Bayarri, Yolanda Diaz, Yolanda Dolz, Mercè Fontfria, Susanna Regüela, Eva Paniagua, Sònia Godall, Glòria Huerta, Jacqueline Martgin, Olga Martorell o Nuria Pastor), futbolistes (Marigol, tan publicitada com efímera, o la

EL BARÇA I LES DONES

Aficionades del Barça,
al Camp Nou.

gran Judit Corominas), basquetbolistes (aquell equip vinculat al Barça i que tenia un nom que semblava triat per Isabel Coixet: Íntima). O em recordaven el dia que Núria Feliu va cantar a la festa del 75 aniversari del club (recordant el seu germà Enric, jugador dels equips inferiors) o l'aparició del *Jo sóc barcelonista*, la cançó que Guillermina Motta va cantar fins a avorrir-se, o la lluentor de les festes de celebració pel casament de Grace Kelly i el príncep Rainier, que van incloure un partit en què el Barça va empatar a zero (presagi del futur problemàtic de la família monegasca), o els dibuixos de Françoise Hugues,

Al Camp Nou hi he vist dones abduïdes pels colors que es manifestaven amb expressions que no tenien res a veure amb la seva condició de dones

la dibuixant belga coautora dels còmics d'Eric Castel.

La perseverança de les consorts

Però, a més a més de la presència directa, hi ha una militància col·lateral de totes les que han hagut de conviure amb un culer. Els han vist arribar desfets per una derrota

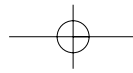
(sabent que la tristor els duraria tota la vida) o eufòrics (sabent que l'alegria no els duraria res). Els han vist deixar de tenir gana, tenir-ne massa. L'heroïtat, en aquest cas, ha estat suportar tot això amb esportivitat. Mereixen que el club comenci a pensar un homenatge per agrair la perseverança de les consorts ■

Quaderns Crema.

Sergi Pàmies: contes, articles, comentaris, futbol i ironia

Nacut a París l'any 1960, Sergi Pàmies és autor de tres novel·les i cinc llibres de contes. Ha guanyat els premis Ícaro ('La primera pedra'), Serra d'Or ('La gran novel·la sobre Barcelona'), Prudenci Bertrana ('L'instint') i del Cava. També és col·laborador habitual als mitjans de comunicació. Destaquen els seus articles a 'El País' i les seves anàlisis al programa 'Tu diràs' de RAC1, amb Jordi Basté. Els seus llibres han estat traduïts al castellà, a l'alemany i al francès. Parlant de literatura i de les influències a la seva obra, és capaç de respondre: "Renuncio a una influència exclusivament literària. M'identifico més, sona a 'boutade' però no ho és, amb un anunci dels pantalons Levi's o una passada del Laudrup que amb el Robbe-Grillet, de qui no he llegit ni una línia. I és més, se me'n fot. I en canvi, del Laudrup potser he vist cent cinquanta partits". Ironia finíssima, per conèixer el Pàmies més pur.

HITACHI
Inspire the Next

Convertint brillants idees en imatges brillants

CONVERTINT BRILLANTS IDEES EN IMATGES BRILLANTS

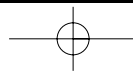
HITACHI
PLASMA TV

FC BARCELONA
Proveïdor oficial

50 Years of HITACHI TVs

EL BARÇA I LES DONES

Una imatge del primer partit de futbol femení que es va jugar al Camp Nou el dia de Nadal de 1970.

UN CAMÍ GENS FÀCIL

■ TEXT: Carles Santacana | FOTOS: Bert / Arxiu FCB

És prou sabut que la incorporació de les dones a la pràctica esportiva ha estat un procés lent i difícil, fruit de la manera com la societat entenia quin havia de ser el paper de les dones. L'esport ha reflectit les diferents concepcions del que es considerava correcte que les dones fessin, i també de com podien anar vestides o de quins exercicis físics era natural que fessin. Al FC Barcelona, no ha estat diferent

Els primers rastres de les dones com a practicants de l'esport al Barça els trobem a les darreries de la dècada de 1920, però sobretot als anys de la República. Sabem que des de 1926 hi havia dones que jugaven a tennis en el club, però que sobretot van destacar ja pocs anys després, quan van assolir el campionat de Catalunya per equips, el 1932. Eren els inicis, no només de dones esportistes del club, sinó d'una mínima organització d'aquestes, amb participació regular en competicions. En aquesta mateixa primera onada es va crear, el 1933, una subsecció femenina d'atletisme, en què destacaven atletes com Maria Olivart o Anna Maria Martínez Sagi, que va esdevenir la primera dona directiva del club, el 1934. Eren anys en què

l'esport femení començava a organitzar-se, i sobretot a intentar donar mostres d'una certa normalització, tot i que es movia en una societat en què molta gent encara tenia enormes reticències a acceptar com a normal la imatge d'unes noies joves amb pantalons curts corrent per l'estadi, jugant a bàsquet o llançant la javelina. La dictadura franquista va reimposar una moral tradicional que negava del tot aquestes experiències anteriors. Per això la vida de l'esport femení al club va ser molt limitada. El 1942 es va organitzar una subsecció de bàsquet, que només va mantenir-se fins al 1945. A la dècada següent va sorgir una nova experiència, també efímera; es tracta d'una secció de patinatge artístic sobre patins, amb vida

de 1952 a 1956, tot i els grans èxits d'Edurne Echevarrieta, una de les seves components. Haurien de passar prop de deu anys per trobar un altre intent similar. En aquest cas seria un nou equip femení de la secció d'atletisme, entrenat per Josep M. de Mas, que va assolir el campionat de Catalunya en pista el 1966 i el 1968, i el campionat de Catalunya per clubs el 1972, en què destacava també la marxadora Teresa Palacio. Aquesta secció d'atletisme és la que va tenir més continuïtat, amb repetits èxits que s'allarguen fins a l'actualitat.

D'altra banda, la construcció de la pista de gel, el 1971, va obrir unes noves possibilitats, amb la secció de patinatge artístic sobre gel, un àmbit en què els triomfs de les dones han estat molt notables des d'aleshores fins a l'actualitat.

El futbol, encara més difícil

A l'inrevés del que fem habitualment, hem deixat el futbol per al final. No deixa de ser curiós que, en un club de futbol, la creació d'un equip femení del seu esport prin-

fic el dia de Nadal de 1970. Les noies del Barça van jugar contra la UE Centelles, que ja tenia un cert rodatge. L'exporter Antoni Ramallets entrenava les jugadores blaugrana, en unes primeres passes que encara no eren preses gaire seriosament. Una crònica del partit deia: "El *respetable lo pasó en grande, pero no en función al juego exhibido, sino a los fallos presenciados y a la convicción de que las 'fémimas' pueden dedicar sus ratos de ocio a la práctica del balonmano, del baloncesto o del jockey sobre patines o hierba si quieren formar en la disciplina deportiva del Club, porque, decididamente, eso del fútbol o balompié no se ha hecho para su sexo*".

I després de desautoritzar el futbol femení, el cronista seguia en la línia sorneguera demanant als organitzadors que *"para el año próximo organicen de nuevo, pero algo al estilo de lo reali-*

continuar la seva feina com a directiva de futbol femení a la UEFA i a la pròpia directiva del Barça. Finalment, l'evolució de la societat, a què el club ha anat donant resposta, fa que els difícils inicis que aquí hem relatat hagin donat pas a una realitat actual força millor ■

No deixa de ser curiós que, en un club de futbol, la creació d'un equip femení del seu esport principal no fos el seu primer objectiu

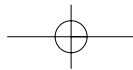
cipal no fos el primer objectiu. De fet, durant molt de temps es considerava que el futbol no era un esport apte per ser practicat per les dones, a diferència del tennis o de l'atletisme. La principal diferència és que, en aquests esports, el contacte físic entre els contrincants era poc o inexistent, a diferència del futbol. També hi havia qui pensava que el futbol demanava una fortalesa física que no era a l'abast del cos de les noies, que sí que podrien, en canvi, practicar esports com el bàsquet. Vist així, a més, el futbol, l'esport rei, quedava reservat als homes. Per això van causar tant d'impacte les primeres passes del futbol femení. El primer partit de futbol femení en què va jugar un equip del Barça, tot i que encara no duien la samarreta del club, va ser amb motiu d'un festival benè-

zado en Madrid entre 'flamencas' y 'modernas'. Les aseguramos que el éxito espectacular será mucho mayor y nos reiremos todos, las del campo y los de los graderíos. Porque nos duele incluso sonreírnos cuando los actores se lo toman en serio".

Tot i aquests comentaris despectius, que buscaven banalitzar l'inici del futbol femení, i que mostren la persistència de plantejaments tan retrògrads encara al 1970, el cert és que el club va seguir endavant amb el futbol femení, que va participar en el primer campionat de Catalunya oficial (1971-1972). El futbol femení no va ser reconegut oficialment per la Federació fins al 1980, quan es va crear un comitè de futbol femení, presidit per Maria Teresa Andreu, que havia estat portera del primer equip del Barça, i que després va

Una patinadora del club, poc després de la inauguració de la Pista de Gel.

LA SÒCIA MÉS ANTIGA

LA DEGANA

Quan Mercedes Castellort només tenia 15 anys, el seu pare, seguidor empedreït del Barça, va fer socis del club els seus quatre fills. Tot i que abans, en més d'una ocasió, ja havien visitat el camp, d'aquesta manera tota la família podria anar-hi cada diumenge. D'això, avui ja en fa 75 anys. És per això que la Mercedes, a més de poder lluir insígnia d'or i diamants, llueix també la seva veterania exclusiva, la de ser la dona sòcia més antiga del FC Barcelona (la número 16 del cens total del club)

■ TEXT: Regina Nuri | FOTOS: Bevenrain

Quan vam saber que la Mercedes vivia al carrer Déu i Mata, just a tocar d'on fa 50 anys estava emplaçat l'antic camp de Les Corts, era fàcil suposar que potser aquesta proximitat explicava, en certa manera, que d'ençà de l'any 32 una senyora com la Mercedes fos sòcia del Barça. "No, no. Nosaltres no hem viscut sempre aquí... Abans vivíem a Travesera de Dalt i anàvem al camp amb el cotxe del meu pare", ens explica. "Dinàvem tots a corre-cuita i una hora abans que comencés el partit ja estàvem asseguts a les nostres cadires, al costat de la tribuna presidencial. El meu pare només tenia pressa i era puntual quan es tractava del Barça", recorda la Mercedes quan ens intenta explicar com la seva família vivia el Barça quan ella només era una nena. Però no era pas l'única. La Mercedes tenia moltes amigues que també anaven al camp amb els seus pares i amb les que després a l'escola comentaven la jugada.

Va ser en aquella època quan la jove Mercedes va conèixer alguns dels jugadors que estaven a l'equip: "Vaig fer molta amistat amb Fernández i Berkessy i fins i tot amb aquest

primer vaig sortir algun cop a passejar". Però després va venir la guerra; i amb la guerra es van acabar el futbol i les passejades. Temps després van tornar a coincidir a la platja de Tamariu. Els dos anaven amb les seves famílies i la Mercedes ens confessa que va fer veure que no el veia: "Havien passat molts anys i la veritat és que no sabia què dir-li...".

Barcelonisme en companyia

Per a una nena que ha mamat el Barça des de tan joveneta, com ho ha fet ella, la sort és casar-se amb algú que senti la mateixa passió per aquests colors. I en aquesta història, aquest algú era l'Antonio. El marit de la Mercedes tenia 20 anys més que ella i segurament 20 vegades més de passió pel futbol: "Ens vam passar tot el viatge de nuvis veient partits de futbol, tan se valia quin fos l'equip que jugués, el futbol era el futbol". La Mercedes s'emociona quan recorda les tardes al camp amb el seu difunt marit. Diu que l'Antonio era un home molt tranquil, que no s'esverava mai, que no perdia mai els papers. I això sí, només anaven a veure el Barça al camp de Les Corts i més tard

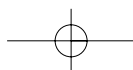
al Camp Nou, enlloc més. Així s'estalviaven de veure perdre el Barça fora de casa.

Quan li preguntem quin és el futbolista d'aquella època que recorda amb més nitidesa, no vacil·la: "Kubala!". "El meu marit i jo ja l'havíem vist jugar abans i volíem que vingués perquè ens agradava molt. Va ser una sorpresa molt bona veure'l a Barcelona", rememora. Quan la Mercedes i l'Antonio van tenir el seu primer i únic fill no van dubtar ni un moment a fer-lo soci a ell també. Anar al futbol havia de continuar sent una vivència familiar. Com també ho va ser anar a la inauguració del Camp Nou, ara farà prop de 50 anys. No se la va voler perdre cap membre de la saga: "O i tant! Hi vam anar tots: pares, marit, fill, cosins... Nosaltres no podíem faltar-hi!".

De les estrelles que, temporada rere temporada, la Mercedes ha vist passar pel Camp Nou, Rivaldo és el seu preferit. I quan ella ens ho explica, el seu nét Albert, que l'acompanya durant l'entrevista, deixa anar un "ho sabia!", amb un somriure de complicitat. Ara és ell el que ens comenta la bogeria de la seva àvia per l'astre brasiler.

Dos culers a Sarrià

La Mercedes i l'Antonio, el seu marit, no es perdien ni un partit del Barça al camp de Les Corts. Però sembla ser que amb això no en tenien prou. La seva passió incondicional pel futbol els va portar a fer-se socis del l'equip rival de la mateixa ciutat, l'Espanyol, una cosa que aleshores era més habitual del que pot semblar ara. I no hi anaven perquè fossin aficionats d'aquest equip, sinó perquè d'aquesta manera podien veure partits de futbol durant tot el cap de setmana: un dia a Les Corts i un altre al camp de Sarrià. Però l'"aventura espanyolista" va durar només dos anys a la Mercedes i al seu marit. Eren tant del Barça i tant poc de l'Espanyol que cada cop que anaven a Sarrià s'acabaven barallant amb els que tenien al costat. "No podia evitar-ho, em posava molt nerviosa tota aquella gent animant els blanc-i-blaus!", diu convençuda la Mercedes. I així el marit de la Mercedes, atemorit perquè algun dia aquelles disputes anessin a més, va decidir que no tornarien mai més a posar els peus al camp de l'etern rival ciutadà.

Mercedes Castellort, ensenyant el carnet de soci del 2007, on hi figura el número 16. És la sòcia més antiga.

LA SÒCIA MÉS ANTIGA

Les dones i l'esport, al 1932

No era habitual que l'any 1932 les dones es fessin sòcies d'un club de futbol, però algunes ho feien, com mostra el llibre de registre de socis del club. Tanmateix, és evident que algunes coses estaven canviant. De fet, és justament en els anys de la República quan la presència de les dones en la vida col·lectiva començava a fer-se present, quan anava canviant una dinàmica que sempre les havia exclòs. Alguns signes mostren aquest canvi. Per exemple, l'enorme mobilització de les dones catalanes a favor de l'Estatut; no tenien encara dret a vot per ratificar en referèndum la proposta catalana, però van recollir més de 400.000 signatures de suport. Poc després, la Constitució republicana els va atorgar el dret de vot. En l'àmbit esportiu, la pràctica de les dones era encara molt limitada, però naixien experiències molt interessants i innovadores, com la del Club Femení i d'Esports (1928), que es va desenvolupar molt durant els anys trenta, i que volia convertir en normal el fet que les dones practiquessin esport. En la mateixa línia, el 1930 es va celebrar el primer campionat de Catalunya d'atletisme femení. Per això també anava esdevenint més normal trobar dones com a espectadores a les competicions esportives. A poc a poc, s'encetava un camí de normalització que, com tants altres aspectes de la vida social, va quedar interromput bruscament amb la instauració del franquisme, que va voler recloure un altre cop les dones al món domèstic, i que va posar molts frens a la vinculació de les dones al món de l'esport.

Carles Santacana, director del Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

La sòcia més antiga, a casa seva, amb diversos records del club. A l'esquerra, el llibre de registre de socis del club de l'any 1932, on hi figura el seu nom.

“Sempre li ha encantat el Rivaldo, sempre parla d'ell, és el seu jugador predilecte”, diu l'Albert. “Ara, que també m'agrada molt el Ronaldinho, eh!”, replica la Mercedes, que malgrat els seus prop de 90 anys manté una envejable rapidesa mental.

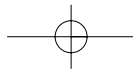
La sòcia més antiga del club tampoc oblida que “hem gaudit moltíssim aquesta temporada 2005-2006...”. Justament ha estat l'última temporada que la Mercedes ha pogut anar al Camp Nou. Un problema a la vista, amb la pèrdua important de la visibilitat, li impedeix ara assistir en directe al Barça. Li costa molt seguir el joc des de la graderia del Camp Nou i prefereix deixar pas a les generacions més joves mentre ella veu el partit des del menjador de casa seva. Però no li sap greu, ella ha anat al camp durant molts anys i ara és el torn del seu fill i els seus dos néts, que també viuen el Barça amb una passió desmesurada. “Aquí –referint-se al seu entorn familiar– anar a futbol no es pot evitar. Aquí s'ha d'anar al futbol passi el que passi”.

I és clar, veient la seva trajectòria al costat del Barça li hem de preguntar quines diferències veu entre el futbol d'abans i el futbol dels

“Jo he dit a la meua família que el dia que em mori, si hi ha futbol, que hi vagin, que es distrauran”

nostres dies: “Uf... Ara hi ha més passió, més ganes, més sang calenta”. I amb aquesta passió que se li encomana ens la imaginem avui, a la Mercedes i la seva germana, juntes, cada diumenge a la tarda davant el televisor veient el seu equip, el gran Barça.

Ara, quan aquesta culer està a punt d'entrar a la recta dels 90 i a punt també de rebre la insígnia commemorativa dels seus 75 anys de sòcia del FC Barcelona, la Mercedes fa un balanç de la seva vida al costat del Barça. 75 anys que donen molt de sí, amb moments de tot, alguns de bons i altres de no tant. Com totes les històries d'amor, la Mercedes ha gaudit i ha patit al costat del Barça, però mai –i això ens ho diu amb extrema contundència– mai se li ha passat pel cap deixar el Barça, separar-se del seu club ■

Oracle Aplicacions

Gestió Empresarial Integrada

- Finances
- Gestió de projectes
- Control intern
- Compres
- Vendes
- Promocions
- Logística
- Producció
- Manteniment
- Proveïdors
- Clients
- Autoserveis
- Planificació
- Quadre de comandament
- Recursos Humans
- Nòmina

**Una única solució no pot satisfer
les necessitats de totes les empreses.**

Per això, Oracle li ofereix solucions
que es diferencien segons el seu tamany:

Oracle E Business Suite

Oracle PeopleSoft Enterprise

Oracle JD Edwards EnterpriseOne

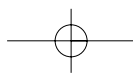
**Oracle és un aliat en el llarg termini.
Aplicacions per a l'era de la informació**

ORACLE®

oracle.com/es

o truqui al telèfon **900 952 900**

i preguntí per les nostres solucions Oracle Aplicacions

EL BARÇA I LES DONES

DONES, ESPORTISTES I DEL BARÇA

■ TEXT: Gustau Galvache | FOTOS: Bevenrain

L'escriptora Maria-Mercè Marçal deia que "a l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona, de classe baixa i de nació oprimida. I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel." Així són elles: cinc esportistes, dones, inconformistes i rebels. Amb un do i un talent per a la pràctica de l'esport i amb la il·lusió de desenvolupar-lo amb la samarreta del FC Barcelona. Cinc són els esports on el Barça té dones esportistes en categoria sènior: futbol, voleibol, bàsquet, atletisme i patinatge artístic, i cinc són les dones que avui representen aquests esports i a totes les dones que competeixen sota la disciplina del club

D'esquerra a dreta, Sandra Gallego, Berta Carles, Tere García, Olga Ortega i Aida Jiménez, amb la Copa d'Europa.

Parlen sense complexos, amb la naturalitat

que dona el fet de ser joves i absolutament preparades per a la vida. Combinen entrenaments, feina, estudis i amistats. Elles són la Tere García, jugadora de voleibol al CV Barcelona, secció associada del club, de 22 anys, que juga d'oposada i que compagina la seva faceta de jugadora amb la d'entrenadora de l'equip aleví de l'entitat; l'Aida Jiménez, de 17 anys, patinadora artística; la Berta Carles, de 22 anys, extrem de l'equip de futbol; la Sandra Gallego, de 31 anys, escorta de l'equip de l'UB Barça de bàsquet; i l'Olga Ortega, de 21 anys, atleta de 400 metres tanques.

Samarreta blaugrana

Per a la Tere García, vestir la samarreta del Barça representa que "allà on vas tothom et reconeix i això et crea una responsabilitat afegida. Ets la imatge d'un club tan important com el Barça. Tota una responsabilitat davant d'aquells que són amics i els que no ho són, especialment quan vas a jugar a d'altres pistes." La futbolista Berta Carles, que es declara culer "de sempre", vesteix la samarreta del Barça amb orgull: "Des de petita he seguit el Barça i després de venir a estudiar a Barcelona he pogut arribar a vestir la samarreta de l'equip que sempre havia somniat". El cas de la jove patinadora Aida Jiménez és una mica diferent, atès que les possibilitats de practicar aquest

esport són molt menors. "A Barcelona, si vols competir en patinatge artístic només ho pots fer amb el Barça, ja que és l'únic club de la ciutat que disposa d'instal·lació pròpia", recorda. "Jo corria per a la Joventut Atlètica de Sabadell i em va cridar el FC Barcelona; no era la millor oferta de totes però per sentiment i per poder competir amb la samarreta del Barça la vaig preferir a d'altres ofertes". Un relat que fa l'atleta Olga Ortega, per a la qual vestir la samarreta del Barça és una qüestió d'orgull. Una idea que comparteix la jugadora de bàsquet Sandra Gallego, que també destaca el magnetisme que produeixen els colors blaugrana: "Tothom que et veu amb l'equipatge blaugrana vol fer-se fotos amb tu. És increïble."

Significació social

Si l'esport femení no rep, en línies generals, un reconeixement mediàtic i econòmic molt ampli, sí que el reconeixement social que reben les esportistes del FC Barcelona és més significatiu, especialment en el seu entorn proper. "El fet de jugar al Barça et dona respecte i admiració de cara als altres. Si la gent no vinculada a l'esport et pregunta a què et dediques i els dies que al bàsquet, ja els sobta, però encara es sorprenen més quan expliques que estàs al FC Barcelona." La reflexió de Sandra Gallego explica la realitat que viuen les esportistes del FC Barcelona i que comparteixen la resta d'entrevistades.

L'esport femení pateix encara una manca de repercussió de les seves activitats i, per tant, existeix una llarga distància amb la repercussió que té l'esport masculí, però les esportistes del club gaudeixen d'un cert caixet, com comenta l'atleta Olga Ortega, per representar el FC

El seu nivell és professional, però econòmicament hi ha moltes diferències amb els homes. Totes cursen estudis superiors per garantir-se un futur

EL BARÇA I LES DONES

Les protagonistes del reportatge, amb l'equipament blaugrana.

Barcelona. Per si sol, el fet que una dona faci esport no es valora igual que en el cas dels homes, però si l'esportista competeix per al Barça augmenta l'interès per la seva activitat i la repercussió que obtenen és força superior.

Reivindicacions i desigs

Més presència als mitjans de comunicació, més recursos i més suport per a l'esport femení són les principals reivindicacions d'aquestes joves esportistes de cara al futur. L'atleta Olga Ortega voldria "que l'atletisme femení rebés més ajudes i més recursos", mentre que l'Aida Jiménez desitja "més ressò" per a una discipli-

na com el patinatge artístic, que només rep l'atenció dels mitjans amb motiu dels Jocs Olímpics. També comparteixen aspiracions esportives exigents. És el cas de la Tere Garcia, de l'equip de voleibol, que aspira a "pujar a la lliga FEV", mentre que la Berta Carles demana "aconseguir millors resultats a la Superlliga de futbol femení", ja que l'equip blaugrana es troba a la part baixa de la taula. Per últim, Sandra Gallego en tindria prou amb el fet que el seu equip, l'UB Barça, "fos una secció més del club" i deixés de ser considerada com una secció associada. Una mostra més de la seva implicació amb el FC Barcelona ■

Esperit de futur

Són esportistes d'esperit professional però no de retribució. Totes desenvolupen estudis, malgrat que rebien alguna recompensa econòmica, per garantir-se un futur professional per quan s'acabi la seva trajectòria esportiva. Sandra és llicenciada en INEFC, a més de diplomada en fisioteràpia; Tere és mestra d'educació infantil i prepara oposicions mentre treballa com a mestra; Olga estudia 3r curs de psicologia i Berta està a punt de finalitzar els seus estudis a l'INEFC. Aida, la més jove de les cinc, cursa estudis de segon de batxillerat i aspira a cursar estudis universitaris de psicologia.

Tot el Barça al teu mòbil

FCBARCELONA

SOCIS FCB 50% dte.

Entra a Movistar emoción > deportes > fútbol > clubs de fútbol > FC Barcelona

- ▶ vídeos
- ▶ fotografies
- ▶ fons
- ▶ notícies
- ▶ classificacions
- ▶ logos
- ▶ resultats
- ▶ alertes
- ▶ tons

DONES, HOMES I ESPORT: RECONeixEMENT DESIGUAL

■ TEXT: Núria Puig | FOTOS: Bevenrain

Núria Puig Barata, autora d'aquest article, és catedràtica de Sociologia de l'Esport de l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya (INEFC) i doctora en Ciències Polítiques i Sociologia, i en Filosofia i Ciències de l'Educació. Un bagatge acadèmic que li permet expressar-se, amb profunditat, sobre l'accés de les dones al món de l'esport i les diferències existents amb els homes

No hi ha dubte que, en els últims cinquanta anys, les dones han anat accedint cada vegada més al món de l'esport. Numèricament, segueixen essent menys que els homes, però no hi ha dubte que la seva presència ja és molt important. No obstant, aquesta presència és valorada de manera desigual i, amb freqüència, quan es parla d'esport només es fa referència al dels homes i s'ignora o es valora menys el de les dones. Segons l'Observatori Català de l'Esport (www.observatoridelesport.net) a Catalunya, del total de la població entre 16 i 75 anys, practiquen un esport o varis el 48,8% dels homes i el 37% de les

dones, tal com es resumeix en el quadre 1 de la pàgina següent. Aquesta diferència numèrica no és l'única que hi ha entre la pràctica dels uns i les altres. N'hi ha moltes més quant a preferències i a motivacions. Així, sempre segons la mateixa font, els esports més practicats o bé no coincideixen o bé s'ordenen de manera diferent (veieu el quadre 2). Un 38,2% dels homes que practiquen esport juguen a futbol, ja sigui en camp gran (21,1%) o futbol sala i altres variants (17,1%). Encara que el futbol sala tingui un caràcter més recreatiu que el practicat en camp gran, es tracta d'una activitat de socia-

EL BARÇA I LES DONES

bilitat masculina amb què la majoria de dones no semblen tenir cap interès com a pràctica esportiva. Prefereixen, en canvi, la natació recreativa (50%), l'aeròbic, la gimnàstica rítmica, la dansa i la gimnàstica de manteniment (44,8% en total), totes activitats que reproduïxen els patrons tradicionals de l'estereotip de feminitat.

Aquesta diferenciació d'un món masculí i un de femení en l'esport es repeteix en analitzar els motius de pràctica. "Fer exercici" és tan important per a homes (61,6%) com per a dones (68,8%). En els altres casos les prioritats varien i "mantenir la línia" és un motiu que, per exemple, expressa un 21,1% de les dones enfront de només un 9,1% dels homes.

Altres indicadors (freqüència de la pràctica, instal·lacions on es practica, esports d'aventura...) ofereixen resultats similars en el sentit que s'observen notables diferències entre els comportaments dels homes i de les dones quant a la pràctica de l'esport.

Podem explicar aquestes diferències per la influència dels valors i normes adquirits durant el procés de socialització. Els homes se senten identificats amb esports que repro-

El reconeixement de la cultura esportiva femenina en el món de l'esport dista molt de ser una realitat

dueixen valors tradicionalment considerats masculins (competir, ser el millor, força, potència, tenir èxit...) mentre que les dones busquen altres valors amb què s'identifiquen (elegància, compartir, harmonitzar, tenir bona presència...).

Aquesta constatació de l'existència de dues cultures esportives –una de masculina i una altra de femenina– ja fa molt temps que s'ob-

serva en les successives enquestes que s'han realitzat en diversos països europeus, fins i tot el nostre. Sobre això, el fet important és que des de les estructures esportives o de totes aquelles que tenen responsabilitat sobre l'esport això es tingui en compte i es valori per igual. No obstant això, no sempre passa així. El reconeixement de la cultura esportiva femenina en el món de l'esport dista molt

de ser una realitat.

En aquest món –el dels clubs federacions, nuclis de poder, en definitiva– aquesta manera de fer esport rep una atenció molt marginal. No és només una qüestió de quantes dones ocupen càrrecs de responsabilitat o quantes d'elles triomfen com a atletes d'elit, sinó de la centralitat que pugui ocupar una determinada forma de fer i entendre l'esport.

1. PARTICIPACIÓ ESPORTIVA A CATALUNYA SEGONS EL SEXE

	HOMES	DONES	TOTAL
Practica un esport	26,1	24,6	25,4
Practica diversos esports	22,7	12,4	17,6
No en practica	51,0	62,8	56,8
No contesta (NC)	0,22	0,22	0,2
	100	100	100
	(463)	(452)	(915)

2. ELS ESPORTS MÉS PRACTICATS SEGONS EL SEXE (%)

HOMES		DONES	
Natació recreativa	34,9	Natació recreativa	50
Ciclisme recreatiu	24,1	Gimnàstica de manteniment	22,4
Futbol	21,1	Aeròbic, rítmica	22,4
Excursionisme	18,1	Ciclisme recreatiu	17,1
Futbol sala	17,1	Excursionisme	13,5

En aquest sentit, queda clar que moltes de les activitats preferides per les dones (manteniment, dansa, aeròbic...) mereixen molt poca atenció per part de les estructures esportives tradicionals.

Afortunadament, han sorgit nous agents oferidors que mostren satisfacció davant aquesta nova demanda social. Així, les dones són les primeres "consumidores" de l'oferta esportiva comercial i l'oferta pública. El que estem veient, per tant, és que la seva arribada a l'esport ha representat, en primer lloc, l'aportació d'altres maneres de fer i d'entendre l'esport i, a continuació, un replantejament del marc organitzatiu del mateix.

Ara bé, des de les estructures tradicionals de l'esport encara hi ha molta resistència a acceptar aquests canvis i se segueixen produint situacions de discriminació que entristeixen les practicants. És d'esperar que aquesta situació no es prolongarà durant molts anys més i que, finalment, homes i dones rebran un tracte d'igualtat en totes les estructures esportives, les tradicionals i les d'aparició més recent ■

**L'ESTRELLA
MÉS VETERANA
DEL FC BARCELONA**

**ESTRELLA DAMM
PATROCINADOR DEL
FC BARCELONA**

EL GRÀFIC

Videomarcadors per a tothom

S'INSTAL·LARAN 129 MONITORS AL CAMP NOU PER COBRIR LES ZONES SENSE VISIBILITAT DEL JUMBOTRON

Text: Marc Parramon

COM SERAN ELS MONITORS?

Els nous monitors seran aparells amb tecnologia TFT (Thin Film Transistor) i pantalla de cristall líquid, un sistema que garanteix una llarga durabilitat i uns nivells de contrast molt òptims en casos de llum ambiental indirecta. A més, gaudiran d'un sistema d'encesa i apagada automàtiques.

L'estudi encarregat pel club ha avaluat el nombre necessari de pantalles per a cadascuna de les tres graderies i la seva grandària recomanada. Els resultats d'aquest estudi determinen que s'instal·laran:

- 50 pantalles de 46 polzades a la 1a graderia.
- 59 pantalles de 40 polzades a la 2a graderia.
- 7 pantalles de 46 polzades a les zones laterals de la 3a graderia.
- 13 pantalles de 32 polzades sota les cabines de premsa a la 3a graderia.

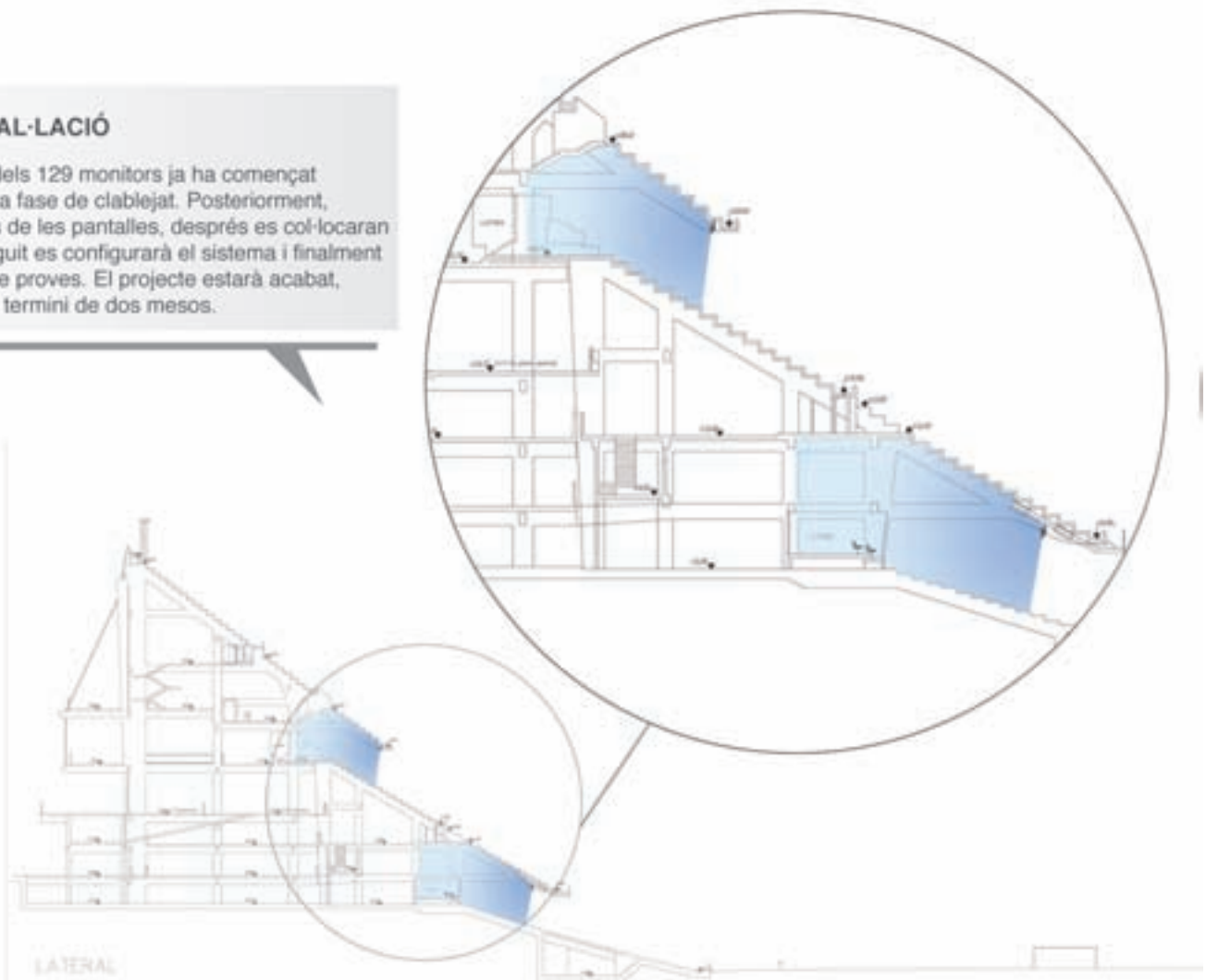

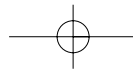
AIXÍ QUEDARAN
LES NOVES
PANTALLES

EL PROCÉS D'INSTAL·LACIÓ

El procés d'instal·lació dels 129 monitors ja ha començat i es troba en una primera fase de cablejat. Posteriorment, s'instal·laran els suports de les pantalles, després es col·locaran els equipaments, tot seguit es configurarà el sistema i finalment s'encetarà un període de proves. El projecte estarà acabat, aproximadament, en un termini de dos mesos.

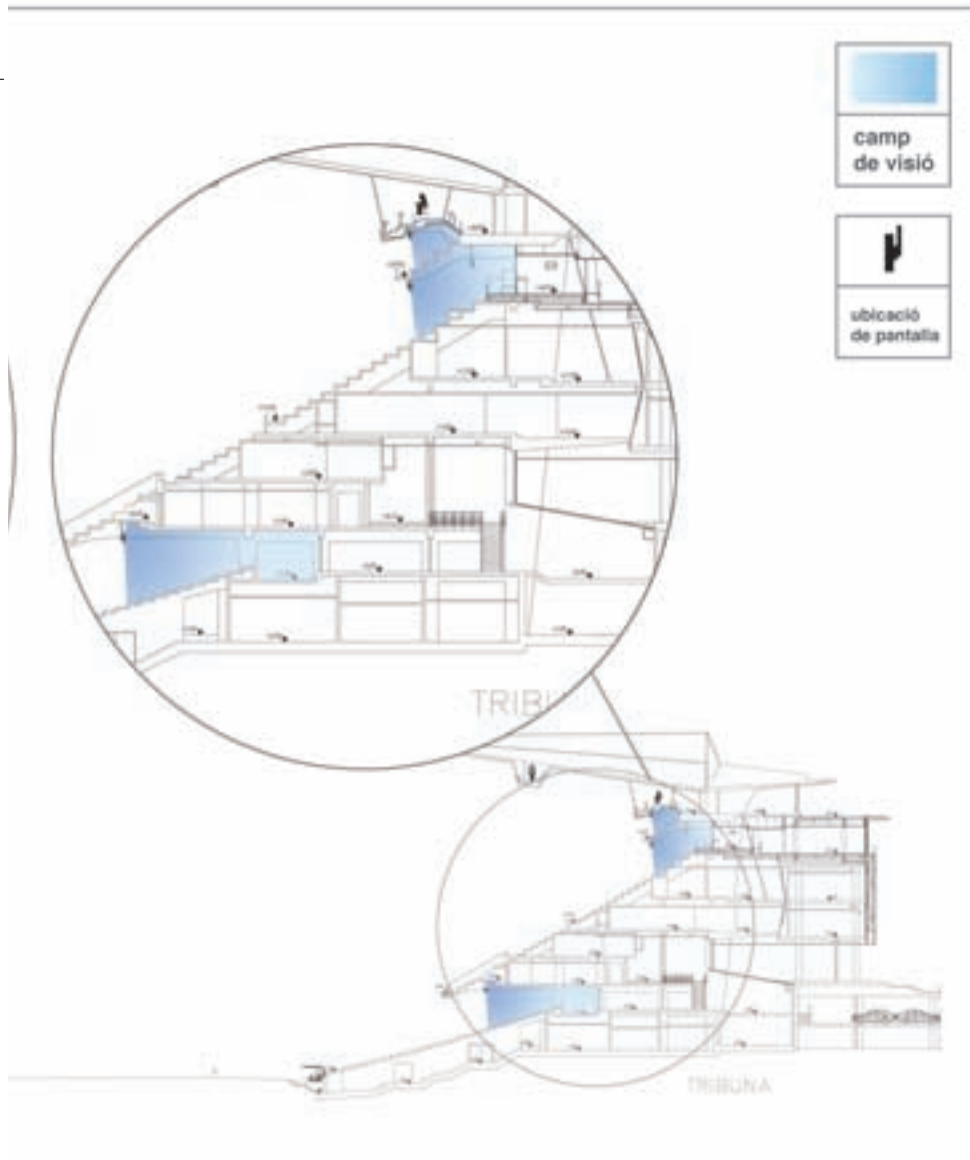

Al Camp Nou hi ha, aproximadament, 12.000 localitats que, per la seva posició a la graderia, no permeten la visió dels videomarcadors que coronen el Camp Nou, un inconvenient que ja té una solució en marxa. Després d'un exhaustiu estudi, s'ha aprovat la instal·lació de 129 monitors, que es col·locaran als sostres de les graderies amb visió nul·la, i que permetran gaudir de les imatges que ofereixen continuament els marcadors electrònics. Aquesta ha estat una proposta recollida pel Síndic del Soci, un òrgan a disposició dels afiliats al club on es poden adreçar propostes i suggeriments que millorin el dia a dia dels socis.

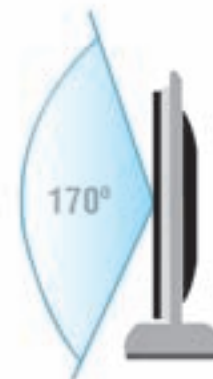
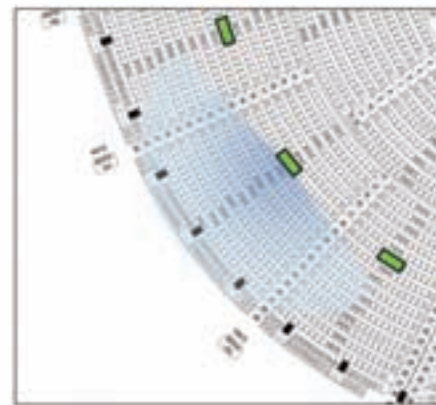
LES ZONES SENSE VISIÓ

En aquest plànol veiem les tres graderies de què consta el Camp Nou. Algunes d'aquestes localitats que estan marcades amb color blau no permeten veure el videomarcador.

L'ANGLE DE VISIÓ

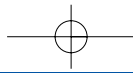
Les noves pantalles permetran abraçar un angle de 170° per tal d'arribar a un nombre més gran de gent a les grades.

LES MILLORES DEL TFT

- No es marca.
- Ofereix una bona lluminositat i contrast
- Baix cost de manteniment
- Baix consum elèctric - 35%
- Menys pes
- Menys soroll

QUÈ HA PASSAT

■ TEXTS: Xavier Catalán | FOTOS: Bevenrain

Visita als hospitals

Coincidint amb les festes de Nadal, una representació de jugadors dels primers equips de futbol, bàsquet, handbol, hoquei patins i futbol sala, així com membres de la Junta directiva, van repartir regals als nens i nenes ingressats a l'Hospital de Sant Joan de Déu, el de Vall d'Hebron, l'Hospital del Mar, el de Sant Pau, l'Hospital de Barcelona i el de Germans Trias i Pujol de Badalona.

Raül Sanllehí, nou director de relacions amb organismes esportius

Raül Sanllehí va ser nomenat nou director de relacions amb organismes esportius. Aquest càrrec respon a l'actual posicionament del FC Barcelona en els organismes que regeixen el futbol a nivell internacional. Sanllehí és llicenciat en administració d'empreses, especialitzat en màrqueting; Màster en Economia i Direcció d'Empreses i PDG per la Universitat de Navarra.

Es canvien més de 10.000 seients de la lateral

Aprofitant l'aturada esportiva durant el període nadalenc, el club va iniciar el procés de substitució dels seients de la primera graderia de la zona lateral del Camp Nou. En total es van canviar 10.164 seients. A l'agost de 2006 ja es va substituir la resta de seients d'aquesta zona.

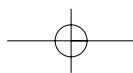
Recepció al Parlament japonès

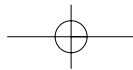
Amb motiu de la celebració del Mundial de Clubs que va tenir lloc al Japó, una delegació del FC Barcelona acompanyada pel president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach, va ser rebuda en el Parlament japonès, la Dieta, per una comissió de diputats integrants del Grup Football Diplomacy.

Campions del Torneig Internacional de Futbol 7

L'equip infantil B del FC Barcelona va conquerir el Torneig Internacional de Futbol 7 que es va disputar a la localitat tinerfensa d'Arona. El conjunt de Sergi Domènech, que va derrotar a les semifinals la selecció del Camerun per 2 a 1, va derrotar a la final el Benfica per 2 a 1. El partit va acabar amb empat a un, però un gol d'or del blaugrana Gerard a la pròrroga, va donar el títol al Barça.

CIFECA

CIFECA

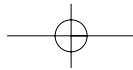
especialistes en ajudar-te

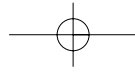
CIFECA FERRETERIES | CIFECA CENTRES DE FERRETERIES | CIFECA INDUSTRIAL CONSTRUCCIÓ | www.cifeca.es

patrocinador principal de la secció d'handbol del

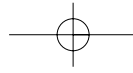
FCBARCELONA

50è Aniversari del Camp Nou (I)

1 de setembre del 1955

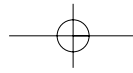
15 de setembre del 1956

BARÇA

Fotos: Campaña

QUÈ HA PASSAT

Un somni per un regal, un èxit de tots

Els socis i aficionats barcelonistes van tornar a participar a la campanya solidària 'Un somni per un regal', que té com a objectiu que cap nen es quedi sense joguines durant les festes nadalenques. Les joguines recollides durant la celebració dels partits disputats al Palau Blaugrana davant el Ciudad Real i el Lagun Aro, i enfront de l'Atlètic de Madrid al Camp Nou, van ser destinades a hospitals i centres d'acollida d'arreu de Catalunya.

Jornada de la Solidaritat

Abans del partit de Lliga entre el FC Barcelona i la Reial Societat, a les instal·lacions del club va tenir lloc la Jornada de la Solidaritat. Mitjançant aquesta iniciativa de la Fundació, diferents entitats solidàries van difondre i van promoure les seves activitats a través d'estands situats a l'esplanada de tribuna.

Presentació del llibre *Tu també pots*

Joan Laporta, Txiki Begiristain, Frank Rijkaard i Carles Puyol van participar en la presentació del llibre *Tu també pots*, que vol fer entendre als més petits que una mínima aportació pot ajudar molts altres nens. En la presentació, on van assistir diverses escoles que s'afegeixen a aquest projecte, la delegació blaugrana va lliurar, de manera simbòlica, una guardiola a cada escola.

El soci número 1, homenatjat

Dins els actes previs al partit de Lliga entre el FC Barcelona i el Nàstic, el soci número 1 del club, Joan Boada, va rebre un emotiu homenatge a la llotja del Camp Nou. El president Laporta li va lliurar un carnet commemoratiu i una samarreta amb el seu nom. Josep Boada té 86 anys i li van donar d'alta com a soci del club l'1 de setembre de 1923 quan tenia 2 anys.

Fecsa Endesa renova com a proveïdor oficial d'electricitat i gas

El FC Barcelona i Fecsa-Endesa van signar un nou acord de col·laboració mitjançant el qual Fecsa-Endesa renova com a proveïdor oficial del club en les categories d'electricitat i gas, fins al juny de 2007. Dins del marc del conveni, es preveu una tarifa especial i exclusiva per als socis del club en gas i electricitat, amb importants descomptes sense haver de fer cap canvi en la instal·lació i amb un servei de reparacions urgents 24 hores, totalment gratuït.

Ronaldinho inaugura el seu institut

Ronaldinho va inaugurar l'Institut Ronaldinho Gaúcho a Porto Alegre. Aquest centre educatiu, ubicat al barri d'Hípica, al sud de la ciutat natal del jugador brasiler, servirà per formar i culturitzar 3.500 nens i adolescents, que pateixen risc d'exclusió social. També la fundació de José Edmilson i la Fundació FC Barcelona van inaugurar a Taquaritinga el projecte solidari 'Semeando sonhos' ('Sembrant somnis'), que pretén ajudar a educar els nens més desafavorits d'aquesta zona del Brasil.

Rijkaard, millor entrenador del món

La Federació Internacional d'Història i Estadística de Futbol (IFFHS) va escollir Frank Rijkaard com a millor entrenador del món del 2006. En una gala celebrada a Salzburg, la IFFHS també va premiar Ronaldinho com a 'Millor constructor de joc' del 2006. A l'acte hi van assistir els directius Albert Perrín i Rafael Yuste i el membre de la secretaria tècnica Paco Martínez.

El millor equip català

El FC Barcelona va ser el protagonista principal de la Festa de l'Esport Català que es va fer al Teatre Nacional de Catalunya. La UFEC va considerar que el Barça va ser l'equip que més èxits va donar a l'esport català durant el 2006. El president Joan Laporta va recollir aquest guardó que distingeix el conjunt blaugrana com a millor equip català del 2006.

Oleguer, Premi President Companys 2006

Oleguer Presas va rebre el Premi President Companys 2006, que organitza la Plataforma Proseleccions esportives catalanes, pel seu compromís amb la defensa de les seleccions catalanes. El jugador barcelonista va rebre aquest guardó de mans del president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach.

Col·laboració solidària de Deco

El jugador del primer equip Deco va participar en l'acte de presentació del llibre 'El capitán jamón', editat per Cuentos sin Fronteras (CSF) amb la col·laboració d'Intermón Oxfam. Es tracta d'una iniciativa que pretén fomentar en els nens de tres a sis anys la cultura de la solidaritat i d'altres valors de la vida.

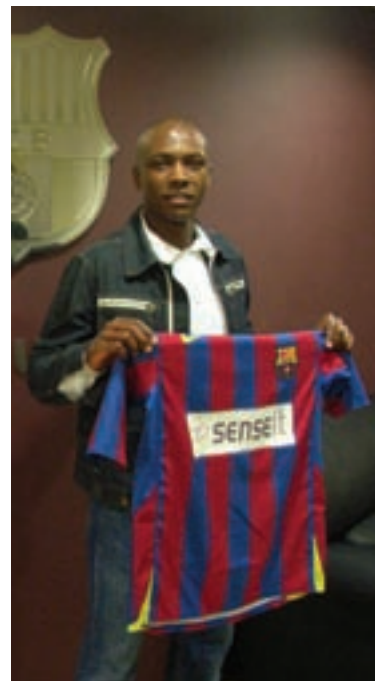
QUÈ HA PASSAT

La selecció catalana, al Palau Blaugrana

El Palau Blaugrana va ser l'escenari de la segona edició del partit amistós entre la selecció de Catalunya d'hoquei patins i Reno World's All Stars, una selecció formada per jugadors de l'Argentina, Itàlia i Portugal. Els gairebé 6.000 espectadors del Palau van gaudir d'un partit molt espectacular, que va acabar amb victòria catalana per un ajustat 12 a 11. Previ a aquest partit la selecció catalana femenina va guanyar l'actual campiona del món, Xile, per 3 a 2.

Subhasta solidària de l'ABV

L'Agrupació Barça Veterans va organitzar una subhasta solidària, que va aconseguir recollir 4.281 euros. Aquests diners es van lliurar íntegrament a La Marató de TV3. La iniciativa, feta a través de www.ebay.es, va consistir a subhastar 15 objectes relacionats amb exjugadors del FC Barcelona de diverses èpoques.

Claudio, nou reforç per a la defensa blaugrana

El FC Barcelona Sensei va fitxar fins a final de temporada el jugador de futbol sala Claudio. El tanca brasiler arriba per reforçar aquesta posició que ha deixat vacant el lesionat Chico. Claudio de Jesus Ribeiro, de 29 anys, ha jugat al Caja Segovia, al Furfipile Prato italià, al DKV Seguros Saragossa i al TTG rus.

Barça i Estrella Damm renoven el seu acord

El FC Barcelona i Estrella Damm van signar un acord per a la renovació del contracte d'aquesta marca com a patrocinadora oficial del club durant els propers quatre anys. Amb aquest acord, aquesta empresa catalana centenària líder en el sector cerveser, podrà ampliar la seva línia d'activació del seu patrocini amb el FC Barcelona i continuarà tenint l'exclusiva de vendes de begudes en la categoria de cerveses a les nostres instal·lacions.

Premi a una llarga fidelitat

Coincidint amb el partit de lliga davant del Vila-real, el club va convidar a la Llotja els quatre socis que aquesta temporada van complir 75 anys com a socis blaugrana, que van rebre de mans del president Laporta la insígnia d'or i brillants de l'entitat. En un altre acte, el president barcelonista va lliurar la insígnia d'or als 103 socis del club, que enguany complien 50 anys com a associats.

Dóna ales al nou any ❄️

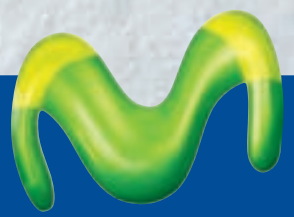

Movistar Patrocinador Oficial del

FCBARCELONA

Telefonica

MOVISTAR

PARLEM AMB... EULÀLIA LLUCH

"EL FUTBOL I EL BARÇA SÓN UNA BONA EINA PER EDUCAR"

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain

És impossible destriar entre la filla gran de l'Ernest Lluch o la mare de l'Anna. Si el Barça del 'més que un club' s'ha d'explicar amb una imatge, és aquest pas generacional que continua prenent forma de relleu tranquil. Teixit a través dels anys amb un fil molt prim i resistent anomenat orgull de pertinença, el barcelonisme és aquest cos de vivències i sentiments que, com si es tractés del fet més natural del món, passa de pares a fills i de fills a néts. A la REVISTA BARÇA parlem amb l'Eulàlia Lluch, mare, filla, i del Barça

Una pilota de plàstic, amb l'escut del Barça, al sofà de casa?

Coses de nens! És de l'Anna, la meua filla. Té dos anys i mig. No sap ben bé què és, però li agrada i parla del Barça a totes hores. Va dir "Barça" abans de dir "mare".

Quan es faci gran, no li ho tingui en compte.

No, no pateixi. Tenia un anyet, era el maig del 2005 i la lliga que es va guanyar al camp del Llevant va coincidir amb una trobada familiar fora de Barcelona. Entre el que devia sentir als pares, oncles i avis, i el que li devia arribar de la televisió, tota sola, asseguda a la trona, es va disparar. Feia una mena de so que deia "Baaarça, Baaaarça". El "maaare" encara va trigar una mica.

I aquesta atracció blaugrana es manté?

Des que li vaig explicar que avui faríem aquesta entrevista que no para de preguntar "i el senyor Barça, que no ve'?"

Una nena parlant del Barça i pendent d'una pilota. En els anys de la seva infantesa, les coses no anaven ben bé així.

Oi tant que no! Jo tinc 39 anys i no vaig tenir mai cap tendència per acostar-me a una pilota. De fet, ni a una pilota ni a un camió. L'Anna, en canvi, juga amb tota mena de joguines. Ara hi ha més igualtat, que potser no és la paraula. Deixi-ho en naturalitat. Avui els nens senzillament juguen i en el joc hi cap tot.

Els nens i les nenes dels primers anys 70 com s'acostaven al Barça?

Era molt diferent. Jo mai vaig tenir una samarre-

ta amb els colors blau i grana i avui hi ha pocs nens que no la tinguin o que no l'hagin demanat.

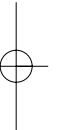
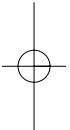
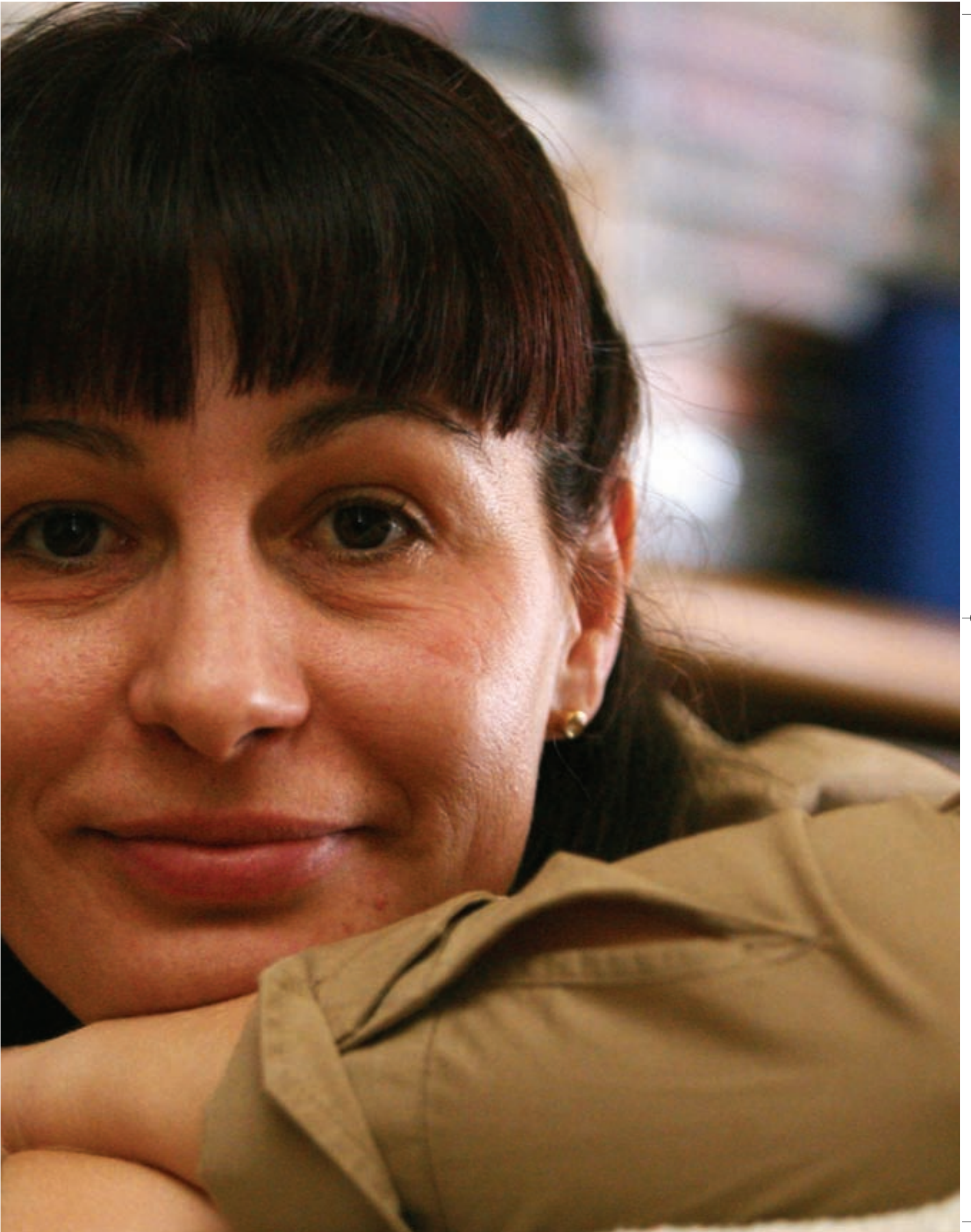
I sense samarretes ni pilotes, com es podia mantenir l'atracció o l'interès per alguna cosa com el Futbol Club Barcelona?

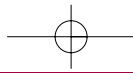
Suposo que per l'actitud i la manera de fer del meu pare, i també del meu avi matern. Recordo especialment una figura de guix que teníem al menjador de casa. Era un Avi del Barça. Ensenyava la panxolina i tenia un rostre afable, ple de bondat. Formava part del nostre dia a dia i l'anàvem canviant d'ubicació però sempre hi era. M'encantava. I quan vàrem viure a València, recordo el pare escoltant la ràdio. Si es guanyava, bé. Que les coses anaven tortes, ja es guanyarà. Però tot sense escarafalls o estridències.

Des de la Universitat Rovira i Virgili, el Doctor Jordi Salvador Duch va parlar de la figura de l'Avi del Barça i el va definir com l'element simbòlic on es dipositen totes les essències del club. A més, aquest símbol és el garant de la transmissió de pares a fills dels valors del barcelonisme. Avui el seu pare, l'Ernest Lluch, seria l'avi de la seva filla Anna...

Uf! Aquesta és una seqüència que me la recorden sovint. Aquí mateix, al replà de casa, el Miquel Pallarols, que és un bon veí i era un bon amic del pare, sempre em diu "si el teu pare fos viu i veiés l'Anna, se l'enduria cada diumenge al futbol!"

El Barça és doncs un pont entre generacions. Un fil prim que s'entrellaça de generació en generació. Entenc que els Lluch en són una bona prova.

PARLEM AMB... EULÀLIA LLUCH

Sí, i aquesta és una realitat que es deu repetir arreu. Molts nens i nenes d'arreu del país se saben l'himne sense haver-lo escoltat mai als seus pares. A casa mateix l'Anna va repetint: "Tot el camp és un clam". És com si de cop i volta els menuts cantessin "La lluna la pruna", el "Sol solet" i el Cant del Barça.

Hi ha qui m'assegura que com a cançó de bressol també funciona...

Ja pot ser, ja pot ser. Pensa que un altre element que atreu els nens al Barça són els colors. El blau i el grana s'identifiquen bé i són fàcils de trobar. Fa pocs dies, tornant de la guarderia, la meva filla va quedar encantada davant d'un cotxe de la policia per allò que porten sirenes. De fet, era una patrulla dels Mossos d'Esquadra. Ens hi vam acostar i amablement van parlar amb la nena. Ella, en veure l'uniforme blau i unes franges vermelloses molt primes, els va dir: "El senyor Barça, el senyor Barça!". Un d'ells, però, encara més amablement em va assegurar que era de l'Espanyol.

Aquestes històries pertanyen a la seva filla però són intercanviables amb les vivències de qualsevol altre nen o nena de la mateixa edat.

Sí, i és que aquestes situacions tenen la gràcia que combinen la innocència dels nens amb la naturalitat amb què reben *inputs* que els parlen del Barça. A més, per una qüestió d'horaris, la majoria de nens no veuen futbol.

"L'himne i els nens? És com si de cop i volta cantessin 'La lluna, la pruna', el 'Sol solet', i el Cant del Barça"

A la televisió acostumen a fer els partits quan han d'anar al llit a dormir. I en canvi ningú els ha d'explicar qui és Carles Puyol o qui és Ronaldinho.

Vol dir que aquests cracs tenen una presència excessiva en la societat actual?

No ho sé. L'important és que avui els jugadors ja no els veiem com els vàiem fa anys: quan jo era petita als futbolistes del Barcelona els vàiem com a herois intocables. Avui són més propers. És com si amb la presència continuada als mitjans s'haguessin humanitzat, cosa que obre unes grans possibilitats a l'hora de difondre determinats valors.

Eulàlia Lluch al balcó de casa seva assenyalant amb la mà les instal·lacions del club.

El president del FC Barcelona, Joan Laporta, i Lluís Bassat amb Eulàlia Lluch, descobrint una placa que recorda Ernest Lluch al vestíbul de l'estadi. Era el 21 de març del 2004.

Em parla d'Unicef?

Sí, i d'accions que podrien ser més properes, adreçades als nens d'aquí. Si un jugador fes un anunci dient que cal menjar bé, equilibrat i saludable, la lluita contra l'obesitat infantil seria molt més fàcil i segurament també més efectiva. M'imagino en Puyol, que és de la Pobla, menjant pomes o peres de Lleida. Els nens el prendrien d'exemple.

Per què n'està tan convençuda?

Perquè el Barça és una gran caixa de ressonància i cal que s'aprofiti per projectar-hi valors i conductes. Si les cases comercials, a vegades grans multinacionals, ho han entès, també ho

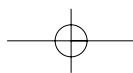
ha d'entendre el conjunt de la societat. Sap què fa l'Anna, que encara no té tres anys, quan veu el Ronaldinho anunciant natilles?

Expliqui-m'ho...

Em demana un Ronaldinho. Per a ella les natilles són un Ronaldinho. És instantani, amb una relació de causa i efecte.

Vostè és del Barça perquè el seu pare ho era?

Segurament. En els nuclis familiars aquesta causa i efecte funciona a la perfecció quan el barcelonisme es transmet i es viu des de la naturalitat. A casa mai vaig sentir una mala paraula vinculada al futbol. Érem del Barça, això és tot.

Hi ha coses que són molt nostres

Batut de Xocolata UHT

Llet UHT Tetra Brik

Llet UHT Ampolla

LLET NOSTRA
LA LLET DE COOPERATIVES CATALANES

Patrocinador oficial
de la Secció d'Handbol
del FC Barcelona

www.lletnostra.cat
902 11 10 33

Avui juguem a casa.

Gaudeix de tot el sabor de les patates fregides artesanalment.

FRIT RAVICH S.L.
Poligono Industrial Massanet,
17412 Massanet de la Selva (Girona),
Tel. 972 85 80 08

Un ministre al vestidor de Pucela

Ernest Lluch va ser ministre de Sanitat al primer govern de Felipe González. Això el va portar a viure a Madrid, cosa que l'obligava a aprofitar qualsevol desplaçament proper per anar a veure el Barça. El diumenge 24 de març del 1985 el Barça de Venables jugava a Valladolid. Una victòria tornava a fer campió de Lliga el FC Barcelona. El Barça no va fallar la tarda que Urruti va aturar un penal a Mágico González al minut 90. En acabar el partit Ernest Lluch va baixar al vestidor a felicitar els campions. Es va abraçar als herois del moment i Schuster va regalar la part de dalt del xandall a l'Eulàlia Lluch, que l'acompanyava.

La naturalitat exclou la passió?

No, no. És que jo parlo del dia a dia. Per exemple, quan passàvem amb el cotxe, o amb el 54, per davant del camp, el pare ens deia “silenci, que passem per davant del temple”. És magnífic! No pas per la categoria emocional que li atorga parlar de temple, sinó per la manera com ho deia i per com ho rebíem els altres. Allò era la cosa més espontània del món.

El seu pare, però, també s'estimava la Reial Societat de Sant Sebastià. Deu ser complicat trobar l'equilibri en aquesta doble vinculació afectiva amb dos clubs de futbol...

A veure, el pare sempre volia que guanyés el Barça i que, si pogués ser, no perdés la Reial. També li diré que de manera més genèrica, i pensant en altres equips amb etiqueta de rival directe, als Lluch sempre ens van educar per no alegrar-nos de la derrota aliena. I li ho asseguro, aquest plantejament és molt sa.

Però l'Eulàlia Lluch quan ja no era tan nena segur que tenia ídols al Camp Nou...

Sí, tots n'hem tingut, oi? Quan estudiava, entre el BUP i el COU, entre lliçó i lliçó, apartava la cortina de l'habitació i a una certa distància, però en línia recta, hi veia el camp d'entrenament del Barça. El ‘Tarzán’ Migueli era el meu preferit. També en Schuster. Era rosset i se'l re-

“La clau és la naturalitat. Quan passàvem per davant del camp amb el cotxe, o amb el 54, el pare ens deia ‘silenci, que passem per davant del temple’. És magnífic”

coneixia d'una hora lluny. A més, l'any 84 vaig acompanyar el pare a Valladolid. Era el diumenge que vam guanyar una lliga. Tot i el càrrec de ministre, el meu pare no va voler anar a la Llotja i ens vam asseure entre el públic. El van reconèixer i ens van punxar tot el partit. En acabar vam baixar al vestidor. Tot era eufòria i en Schuster em va regalar una espècie de xandall. Quin gest i, imagina't, quina emoció!

En Schuster però, va acabar deixant el Barça.

Sí, però aquí van continuar arribant jugadors. En Koeman també m'agradava i en Laudrup, perquè era elegant i educat. De fet, per educat em quedo amb el nostre entrenador. Ja tocava poder guadir del futbol i també d'un equip amb molt bona imatge. Des de fora entenc que el Frank Rijkaard no permet ni males paraules ni mals gestos. S'han acabat els estirabots i aquest posicionament és molt bo. Ho és per a l'equip, per al club, i per a la societat, per allò dels valors que es projecten. Es pot ser contundent sense

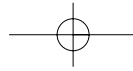
fer mal a ningú. No cal fer ostentació de l'èxit.

Havent conegut la manera Rijkaard d'entendre el futbol, ara ja no es conformaria amb qualsevol altra concepció, encara que fos guanyadora?

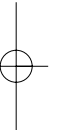
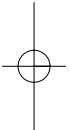
No, de cap manera. Veus aquest equip i t'està dient: “Nosaltres guanyem perquè entre tots ho fem tot”. Aquest és un missatge amb molta força.

Però al futbol i al Barça també hi ha líders.

El líder existeix, és clar que sí, però si aconseguies la victòria és per al grup. El futbol ha de ser entès con un joc, i com a tal té un gran valor pedagògic. Els nanos aprenen a ser part d'un grup jugant, i cadascú ha d'aprendre a assumir el seu propi rol. És una bona vacuna contra una societat que cada vegada és més individualista. Davant d'aquest argument, la humanitat ha de ser un valor a tenir en compte i el futbol no deixa de ser un joc creatiu que necessita la tècnica i saber-se relacionar.

*Marta Andrade, durant l'actuació
als Jocs de Lillehammer.*

ART SOBRE GEL A LA PISTA

■ TEXT: Vanessa Fornis
FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

La Marta Andrade i Vila és una de les dues patinadores estatals sobre gel que al llarg de la seva carrera han viscut l'experiència de participar en uns Jocs Olímpics. En el seu cas, a més, per partida doble: primer a Lillehammer l'any 1994 i posteriorment a Nagano (1998). Aquesta figura del patinatge artístic, formada a la Pista de Gel del FC Barcelona, comparteix avui dia, al mateix escenari que va ser testimoni de la seva evolució, l'experiència amb tots aquells que, com ella, comparteixen la seva afició per aquest esport

“Jocs Olímpics de Lillehammer (Noruega).

Any 1994. Només tenia 21 anys, però ho recordo com si fos avui. Una imatge inoblidable, la desfilada d'inauguració. El meu primer pensament, abans de sortir a la pista, va ser per als companys de tota la vida del club que durant els dies previs m'havien fet arribar els seus millors desitjos. Va ser una experiència única, irreplicable.”

Probablement es tractava del punt més àlgid de la seva carrera. Li havia costat un gran esforç arribar fins allà, i en el moment de màxima tensió, just abans d'iniciar el seu primer programa sobre la pista, li van venir a la ment totes aquelles persones que l'havien acompanyat en la seva formació a la Pista de Gel del FC Barcelona. I és que la Marta Andrade porta des dels nou anys vinculada al club. Va ser a les instal·lacions del Camp Nou on va comprendre que “portava el patinatge sobre gel a dins”, i a on, de mica en mica, es va anar aficionant a aquest esport. “Un cop comences a patinar l'experiència t'agrada tant que ja no pots parar. Amb el pas dels anys comences a participar en petits campionats, veus que no se't dona malament, que vols millorar i, quan, amb 12 o 13 anys, arribes als Campionats d'Espanya, ho vius de manera tan intensa que ja no ho deixes”, comenta.

El primer pòdium, inoblidable

Malgrat tota una carrera carregada d'èxits entre els quals destaquen les seves dues participacions als Jocs Olímpics de Lillehammer '94

i Nagano '98, del que guarda el millor record és dels seus inicis. “Recordo molt especialment el primer campionat d'Espanya infantil que vaig guanyar. Era molt petita, però aquell moment sempre quedarà gravat a la meva ment. La primera vegada que pugues a un podi és una cosa molt especial i que mai oblides”, explica la Marta. Per assolir aquell primer èxit, i tots els que vindrien posteriorment, li va fer falta un pilar que considera imprescindible i d'un valor incalculable: la seva família. “Si els que més m'estimo no haguessin estat al meu voltant quan més els necessi-

tava, res del que va venir després hauria estat possible”, afirma amb estima.

Arribar a uns Jocs Olímpics no és una feina fàcil. “És el millor que li pot passar a un esportista, i implica tot un camí previ molt llarg”, comenta la Marta, que afegeix que, per aconseguir-ho “en un país com aquest en què no hi ha gaire tradició del patinatge sobre gel”, és necessari “un gran esforç”. Més enllà del que es considera el temps d'entrenament ideal (“unes tres hores diàries”, apunta), aquesta gran figura de la història del patinatge sobre gel destaca tres aspectes imprescindibles per

practicar aquest esport amb resultats: “La constància, la disciplina i l'esforç”. A aquests tres factors, que serien fonamentals en la pràctica de qualsevol esport, caldria afegir-hi uns altres que són més específics d'aquesta disciplina: “Una forma física excel·lent i elements com l'elasticitat i la força explosiva, entre d'altres”. Com passa també en totes les disciplines esportives, de vegades es guanya i de vegades es perd. Per quan les coses no van com un voldria, la Marta aconsella “una gran fortalesa mental”. Molt responsable, sempre va tenir present que, tenint en compte que “aquest es-

Marta Andrade ha participat en dos Jocs Olímpics d'hivern i és una de les esportistes del club amb una trajectòria més exitosa

port no et dona per viure”, continuaria amb els seus estudis de fisioteràpia. És per aquest motiu que va optar per reduir el seu temps d'entrenament.

Després de superar amb èxit el campionat d'Espanya sènior, així com una sèrie de classificacions en els campionats del món i d'altres campionats internacionals, la Marta va ser escollida per formar part dels 30 patinadors de tot el món que participarien en els Jocs Olímpics de Lillehammer '94, a Noruega.

La seva participació, de caràcter individual, incloïa dos programes: un de caràcter més tèc-

LA TAQUILLA DE... MARTA ANDRADE

L'equipament

Sense cap mena de dubte, el patinatge sobre gel és un dels esports on l'equipament hi juga un paper molt important. L'element més imprescindible, els patins, requereix una renovació anual si es competeix a nivell internacional. Quant a les fulles dels patins, la seva durada és de dos a tres anys, tot i que cal afilar-les cada tres mesos a causa del desgast que pateixen. Pel que fa als vestits de competició de les noies, existeix una normativa que la Marta Andrade coneix molt bé. En l'època en què ella competia, el més tradicional pel que fa als vestits de les noies era el típic mallot amb faldilleta. Amb el pas dels anys, però, i malgrat que aquest continua sent el més habitual i el que més agrada a un jurat que, segons la Marta, "continua tendint a l'aspecte més clàssic", també estan permesos els bodis i les malles, entre d'altres. Sigui en l'època que sigui, el vestit, així com el pentinat, sempre han anat en concordança amb la música escollida.

nic, per al qual va escollir música de Glenn Miller, i un altre de Lliure, amb melodia clàssica. Finalment va quedar en vintena posició. D'aquella època en recorda especialment el seguiment que van fer de la seva participació els diferents mitjans de comunicació: "Hi va haver força seguiment de la meua aventura als Jocs Olímpics. El patinatge sobre gel és un esport que normalment no acostuma a sortir gaire als mitjans, però em vaig quedar sorpresa de la quantitat de periodistes que em van sol·licitar fer reportatges". D'una manera molt similar va viure la que seria la seva segona experiència en uns Jocs Olímpics, a Nagano (Japó), l'any 1998. Després dels dos programes reglamentaris, el tècnic, aquesta vegada amb música clàssica, i el lliure, de nou amb clàssica, la seva favorita, la Marta An-

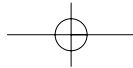
"Tractar de transmetre el que saps fer a altres persones no és gens senzill, però m'encanta el repte; és apassionant"

drade va quedar classificada en una 22a posició.

Amant de la docència

Des de fa tres anys, la Marta imparteix classes a nens i nenes d'entre 6 i 18 anys a l'escola de la Pista de Gel del Barça, precisament la pista que va viure les seves primeres caigudes, els seus primers salts, els seus primers aplaudiments, somriures, plors... En definitiva, on va començar tot. Ho fa juntament

amb l'entrenador i coreògraf Patrick Capmartin, i afirma estar-ne encantada. De la seva nova relació amb el patinatge sobre gel –tot i que continua participant amb el FC Barcelona Artistic Team–, se sent molt satisfeta amb tot el que està aprenent. "Tractar de transmetre el que saps fer amb uns patins als peus a altres persones no és gens senzill, però m'encanta el repte; és apassionant", comenta la Marta, que combina aquesta feina amb una altra que està relacionada amb els seus estudis de fisioteràpia. Tot un repte per a la Marta Andrade, dotze vegades campiona d'Espanya en categoria sènior i, juntament amb la Gloria Mas –precisament la seva primera entrenadora–, l'única patinadora espanyola que ha gaudit de l'experiència d'uns Jocs Olímpics ■

**El partit més difícil del Barça
és a punt de començar**

SERVEIS MÈDICS FC BARCELONA.
COORDINADOR: Francesc Orenes | FOTOS: Bevenrain

MILLOR HIDRATACIÓ, MILLOR RENDIMENT

Una bona hidratació és un element molt important que ajuda els esportistes a tenir un rendiment òptim durant la pràctica esportiva. Des dels Serveis Mèdics es treballen les pautes adients per evitar els efectes negatius de les deshidratacions com ara la disminució de la resistència o de la força muscular

	Pèrdua de pes corporal	Efectes sobre el rendiment físic
	2%	Alteració de la capacitat termoreguladora.
	3%	Disminució de la resistència.
	4-6%	Disminució de la força muscular i de la resistència. Apareixen contractures musculars per calor.
	més del 6%	Contractures greus, esgotament per calor, cop de calor. En casos greus pot produir-se un estat de coma i la mort.

En la preparació integral de l'esportista

la hidratació esdevé bàsica per poder obtenir el millor rendiment. Per aquest motiu el club planifica plans adequats amb l'objectiu de tenir una hidratació òptima durant els partits. Quan parlem d'hidratació parlem de l'aigua, principal component del cos humà (més del 70% en un adult) i fonamental per a l'estructura i funcionament correcte de l'organisme. L'aigua ajuda a refrigerar, a transportar els nutrients, a eliminar residus metabòlics, a lubricar les articulacions o a absorbir els nutrients, entre d'altres funcions.

Per mantenir el balanç diari d'aigua en el nostre organisme la ingestió d'aigua ha de ser equivalent a la pèrdua. En l'esportista, la pèrdua d'aigua corporal per sudoració és més accentuada. Quan la suor s'evapora es produeix una refrigeració de la pell. Una termoregulació eficaç durant l'exercici requereix l'evaporació de la suor, que produeix el consegüent efecte refrigerant a l'organisme. Per tant,

és essencial suar, a fi que el cos no s'escalfi en excés. La pèrdua de líquids per sudoració comporta una disminució del volum de la sang i més estrès per al sistema cardiovascular. El cor ha de treballar més per transportar la sang i amb ella l'oxigen als músculs que estan treballant. Tot això repercuteix en una disminució del rendiment físic i mental que tota pràctica esportiva necessita. L'habilitat de l'organisme per regular la temperatura corporal està influenciada per diversos factors com el medi ambient, l'equipament, l'estat físic o l'acclimatació en els espais on es desenvolupa l'exercici.

Si es juga en climes calents i humits, la humitat limita l'evaporació de la suor. Quan la humitat és elevada, l'evaporació és més lenta però els perills de la calor no són motiu en molts casos de la deshidratació en si, sinó de la incapacitat de dissipar la calor que es genera durant l'exercici. Convé assecar la suor i canviar la samarreta quan estigui

mullada. Com més treball físic, més sudoració es produeix. L'activitat intermitent i l'alta intensitat, com el cas del futbol, faciliten esgotar les reserves de glicogen muscular i que aparegui la fatiga. La deshidratació pot accelerar aquest procés.

Un altre aspecte important és l'equipament. S'ha de vestir tan lleuger com sigui possible i amb un teixit que transpiri. Mai peces gruixudes o de plàstic, perquè augmenten la temperatura corporal. D'altra banda, com més entrenat està un esportista, l'organisme realitza millor la termoregulació, ja que té millor capacitat per eliminar la calor extracorporal per la suor i la seva sudoració és més ràpida.

Finalment és important aclimatar l'organisme a un nou clima, sobretot si aquest és molt diferent al que es viu habitualment. Aquest aspecte resulta especialment important per als nens i adolescents, ja que triguen més a aclimatar-se que els adults.

Estratègia d'hidratació

La set no és un indicador fiable per a la hidratació a l'esport. La sensació de set apareix quan ja s'està deshidratat. A més, l'exercici, i si un es diverteix, retarda l'aparició de la sensació de set. Durant els entrenaments s'ha de seguir l'estratègia d'hidratació preestablerta i beure cada 20 minuts de 150 a 250 ml de líquid a petits glops. Aquest procés s'ha d'adaptar a cada individu per la capacitat de termoregulació i d'adaptació de cadascú.

En el cas dels partits, la nit abans s'han de beure de 4 o 8 gotes d'aigua addicionals als que es beuen habitualment. Dues hores abans s'han de beure uns 500 ml d'aigua en el transcurs d'una hora. 10 minuts abans s'ha de beure un altre got d'aigua. Sempre s'ha d'ingerir el líquid a petits glops perquè beure en excés provoca molèsties a l'estómac i repercuteix en el rendiment. Prenent aquestes mesures, s'arribarà a la competició amb l'organisme perfectament hidratat. Després

La hidratació en els nens

La termoregulació en nens difereix de la dels adults i els fa més vulnerables davant la deshidratació. El sistema termoregulador és menys efectiu i tenen una menor taxa de sudoració. Per cada 1% de pèrdua de pes corporal, la temperatura corporal augmenta 0,28°C, davant els 0,15°C en els adults. Per tant, els nens poden assolir veritables graus de deshidratació quan competeixen en ambients especialment calorosos.

del partit la reposició de líquids també és important ja que sempre s'acaba patint cert grau de deshidratació. En aquest cas, es dona preferència a begudes esportives amb carbohidrats i electròlits, fruites com la síndria o el pomelo, brous i suc. La rehidratació amb aigua després de l'exercici comporta certs riscos, que encara que poc freqüents es van donant a mesura que augmenten les competicions de llarga duració en ambients calorosos ■

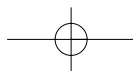
“Cada vegada que fem un canvi és per millorar.
Per això mai canviarem d'assegurança de salut”.

www.asc.es - T. 902 120 122

PROVEÏDOR MÈDIC OFICIAL

EL CLUB PER DINS

Ingla, al seu despatx professional, amb l'avinguda Diagonal de fons. A la dreta, a les oficines del club.

MARC INGLA, BONA GESTIÓ

■ TEXT: Toni Aira | FOTOS: Bevenrain

És el vicepresident responsable de l'àrea de Màrqueting i Mèdia. El seu estil és el d'anar per feina, sense gaires floritures o com es diu popularment "de cara a barraca". Marc Ingla i Mas, soci 66.516 del FC Barcelona, és un professional del món de la consultoria, on s'han de prendre decisions que poden marcar la diferència entre l'èxit o el fracàs d'una empresa. Per aquest motiu té la mà trencada a l'hora de prendre decisions importants amb rigor, assumint-ne les conseqüències. Al Barça, ha contribuït a aportar aquest estil en les decisions del dia a dia del club

El seu ídol futbolístic de la infància va ser

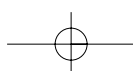
Carles Rexach, i de fet per això durant molts anys només volia jugar al futbol amb el número 7 a la samarreta. Però aviat *El noi de Pedralbes* compartiria protagonisme com a ídol d'Ingla amb Johan Cruyff, tot i que per ell, a l'hora de jugar a escola, "el referent era Carles Rexach perquè era extrem i tenia uns driblings molt vistosos", recorda.

Assegura que té presents molts partits al Camp Nou, on des de ben petit hi anava amb el pare. Recorda moltes victòries, però sobretot algunes derrotes importants. Segons Ingla, "els partits que perdiem m'afectaven més perquè tenien molta emoció invertida i em costava assimilar-ne les derrotes". D'entre elles, un empat que va deixar un regust de derrota: un Barça-Leeds que va acabar en 1-1 i va impedir

que el Barça avancés en la competició europea de la temporada 1974-1975.

Amb la majoria d'edat va tenir un "impuls natural" que va decidir-lo a fer-se'n soci, tot i que va continuar anant a l'estadi amb el seu pare. Igualment atribueix a un impuls natural el salt que un bon dia va decidir fer per passar a implicar-se en el dia a dia del club: "Va ser una reacció davant d'un estat i d'una imatge del club que no trobava que fossin les pròpies del sentiment col·lectiu del Barça i de les aspiracions que hi tenim tots els barcelonistes". Aquest sentiment va funcionar com un "ressort automàtic" que el va implicar més en l'aportació d'idees per gestionar millor el club, "quan això era en certa manera una qüestió higiènica".

A partir d'aquí es va comprometre amb un pro-

TEST BLAUGRANA

Un desig complert des que és a la Junta: guanyar la *Champions*.

Un desig per complir durant aquest mandat: tornar a guanyar la *Champions*.

Una frase del Cant del Barça: “Tenim un nom que el sap tothom: BARÇA! BARÇA! BARÇA!”.

Un entrenador i un jugador de referència: Rijkaard i Ronaldinho.

Una afició: caçar bolets.

Un racó del país per desconectar: Eivissa.

Un personatge històric: Joan Gamper.

Un altre esport, a banda del futbol: l'esquí.

jecte de renovació, de la mà d'amics com Ferran Soriano i l'actual president, Joan Laporta. Així va ser com es va implicar en la campanya electoral, conceptualitzant amb la col·laboració de la resta de companys de candidatura el projecte de canvi i les línies de treball en els tres principals eixos del club: l'esportiu, el social i l'econòmic. Així va ser com va contribuir a idear el famós “cercle virtuos” com un pla estratègic de creixement del club que li donés la volta en 3 o 4 anys.

I a això s'hi va dedicar molt especialment a partir del desembarcament del projecte Laporta a Can Barça. Ell i Soriano van tenir una implicació molt destacada en aquells primers temps, assumint funcions i dedicant hores de feina, més enllà de les tasques típiques dels directius

del club: “El primer any vam treballar ben bé en clau de pla de xoc. Les condicions econòmiques i contractuals del club eren bastant deficitàries, i així ho demanaven. El segon i tercer any també van ser de dedicacions molt elevades, però ja amb un club que si bé no estava del tot sanejat sí que demostrava que s'havia aturat la fuga de diners, i que comptava amb un projecte esportiu de futur i amb il·lusió.”

El món de l'empresa aplicat al futbol

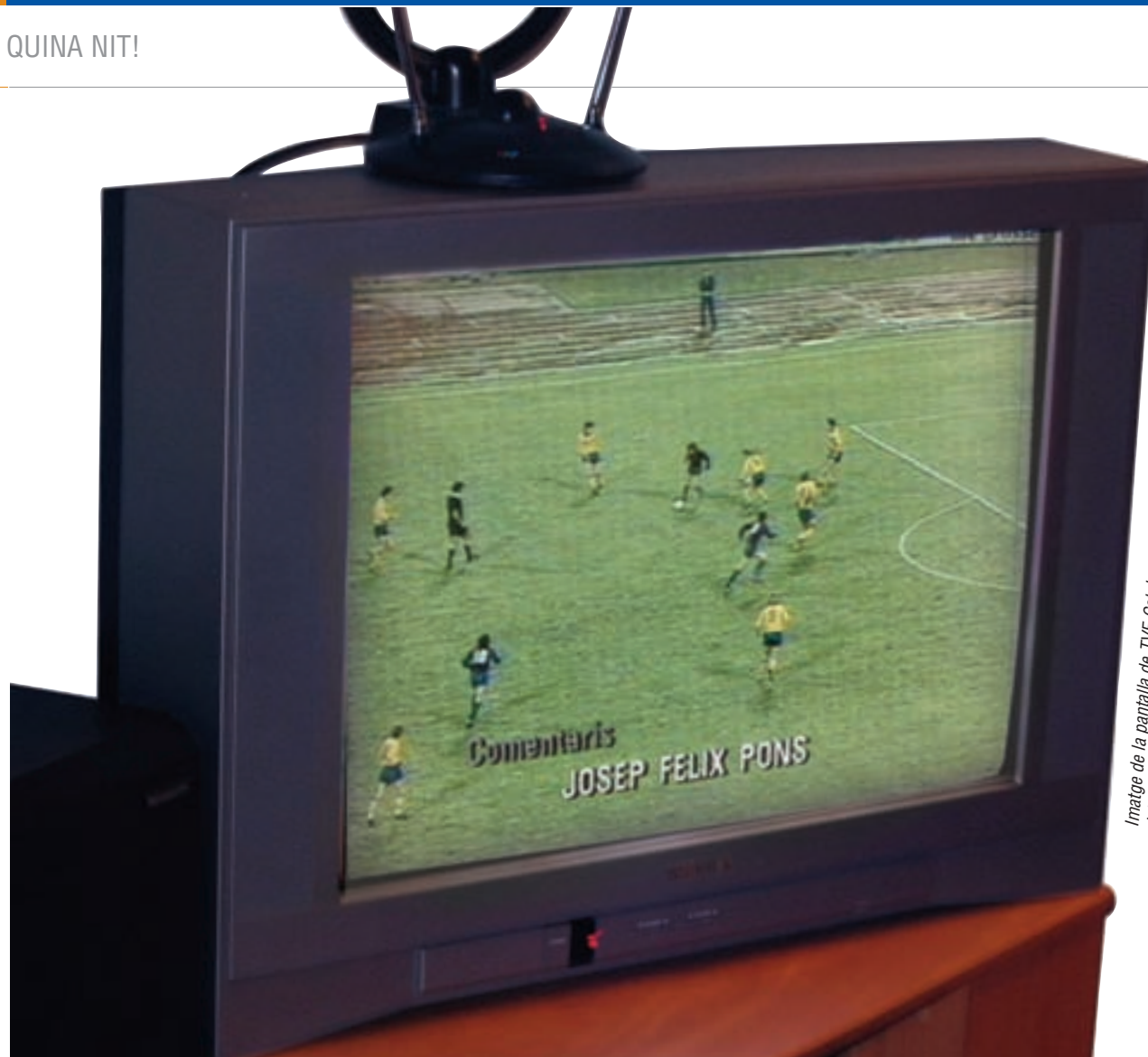
Fins a les eleccions del 2003, s'havia dedicat professionalment a la consultoria de gestió, assessorant empreses sobre com millorar en les àrees de màrqueting, finances i comercial, entre d'altres. No tenia gaire experiència en el món del futbol, “però sí que considerava

vàlids els mètodes i tècniques que s'utilitzen en la gestió d'empreses en general” per aplicar-los al club. Els números sembla que li han donat la raó, i actualment pot compatibilitzar el Barça amb la seva feina com a soci-gestor de Nauta Capital, una empresa de capital risc enfocada en el sector de les tecnologies i les telecomunicacions, a la vegada que participa en diferents projectes empresarials.

Actualment supervisa els acords i les relacions d'alt nivell que fan referència a les àrees de màrqueting i drets audiovisuals, alhora que representa el club en les tasques habituals de directiu. Ingla reconeix que ajuda a governar el club en totes les àrees amb un estil professionalitzat: “Quan vam arribar al club vam trobar-nos un dèficit important de gestió proactiva i professionalitzada. Vaig trobar a faltar les tècniques més bàsiques i fonamentals de bona gestió d'una entitat com el Barça, que factura entre 150 i 300 milions d'euros i que gestiona un patrimoni sentimental tan important per a tantes persones. En això ens hi hem aplicat amb rigor” ■

“Ens hem aplicat amb rigor, com ho demana una entitat que factura prop de 300 milions i que gestiona un patrimoni sentimental tan important per a tanta gent”

QUINA NIT!

Imatge de la pantalla de TVE-Catalunya la tarda del 3 de març del 1982. S'anunciaven els comentaris de J.F. Pons.

A LA TELEVISIÓ, TAMBÉ EN CATALÀ

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Arxiu FCB/
Arxiu TVE Catalunya

El Barça del 'més que un club' va saludar amb un generós 4 a 0 la primera transmissió radiofònica de futbol en català una vegada mort el general Franco. Va ser en un partit de la lliga domèstica contra la Unión Deportiva Las Palmas de Brindissi i Carnevalli. Era el 5 de setembre del 1976 i aquell atreviment portava la firma de Ràdio Barcelona i del talent de Joaquim Maria Puyal. Però, i a la televisió, el català quan hi va treure el cap? I amb quines veus? El 3 de març farà 25 anys

Al Barça ja no hi jugava Johan Cruyff.

La Generalitat havia deixat l'exili i s'havia tornat a instal·lar a la plaça de Sant Jaume amb el president Tarradellas. El país també havia tingut prou temps per passar per les urnes i fer president Jordi Pujol. A la política espanyola Adolfo Suárez—que l'any 76 havia assegurat que “no es pot fer física quàntica en català”—ja havia perdut el poder, Leopoldo Calvo Sotelo l'havia rellevat després d'una nit de sabres al Congrés i Espanya vivia pendent del 'què diran' perquè el Mundial'82 era a punt d'aterrar al Camp Nou. Amb aquest entorn sociopolític, el Barça havia tastat el gust del 'nord enllà'—que escrivia Salvador Espriu— en la nit de Basilea, la del 4 a 3 al Fortuna Düsseldorf. Josep Lluís Núñez presidia el club i a la banqueta s'hi asseia l'alemany Udo Lattek.

En el camí cap a la segona Recopa, i conscients que la final es jugaria al Camp Nou, el Barça viatjava a l'antiga República Democràtica

d'Alemanya el 3 de març del 1982. Les semifinals passaven per eliminar el FC Lokomotiv de Leipzig i el partit d'anada s'havia de disputar al Zentralstadion, un camp amb l'ànima silenciada, de ciment gris, al·lèrgic al color, pensat per a gairebé 70.000 persones. Però aquell dia la televisió va multiplicar aquest aforament quan allò que avui és ben normal—veure el futbol per televisió— encara no ho era. Aquest Lokomotiv-FC Barcelona, tot i jugar-se en dimecres, es va disputar a mitja tarda (coses de l'economia dels països de l'altra banda del mur) i a Catalunya el partit es va poder seguir en català. 6 anys després que la llengua del país arribés a la ràdio, ara també s'instal·lava còmodament a la petita pantalla a través del circuit català de TVE. Com ja havia fet en la primera experiència radiofònica, i potser per allò del 'més que un club', el Barça va guanyar amb comoditat. Un 0 a 3 contundent per saludar la iniciativa i fer més agraïda la feina dels

FUTBOL CLUB BARCELONA		Temporada 1921-22		Dia 3 de març de 1922	
PARTIT: "Europa" 1/4 final - amador		F.C. Lokomotiv - F.C. Barcelona		Jugat a Leipzig (Alemanya) Estadi Stadion de Leipzig	
Jugadors de l'equip: Arthur Obe, Stanley White, del Col·legi anglès		Jugadors de l'equip: K. J. Gifford - B. L. Hopper			
Equip del F.C. Lokomotiv campió nacional			Equip del F.C. Barcelona campió nacional		
Porter: Muller	Defenses: Roth - Baum - Seewaldt		Porter: Adler	Defenses: Scharf - Gaa - Gunda	
Migja: Altman - Kiser	Davanters: Groll - Liebers - English (suís)		Migja: Gunda - Alencas	Davanters: Simonsen - Zwiner - Quini (Dombell)	
Capità: Kuhn		Capità: Roca			
Gols marcats per		RESULTAT: Gols en contra: 0 Gols a favor: 3		Gols marcats per	
	Roth	Torgler	Zwiner	Quini (17)	1
				Moran (14)	1
				Simonsen (11)	1
Entrenador: J. Pujol		Entrenador: M. Latta		Equip del F.C. Barcelona	

Aquest partit fou televisat, per primer cop, a la 1a emissió per televisió el 25 de febrer.

professionals que havien de fer aquella primera locució en català. Van cantar tres gols. Eren el José Félix Pons i el Josep Maria Casanovas. Pel que fa al partit, els alemanys van buscar el gol a base de força i pressió, Artola va estar providencial, la defensa molt sòlida, i el migcamp i els davanters van saber jugar el contraatac com poques vegades ha fet el Barça. A la segona part Quini va fer el primer, Moran—molt actiu— va fer el segon, i Alan Simonsen va rematar el partit marcant el tercer. Era pràctica-

ment el minut 90 quan Moran va fer una jugada que només poden fer els jugadors tècnics, va centrar buscant la rematada del danès i va trobar l'encert d'en Simonet i l'aplaudiment unànime del públic alemany que va valorar la plasticitat de la jugada.

Aquell dia, però, els qui van trobar un altre aplaudiment amplíssim van ser els responsables de TVE-Catalunya i els professionals que en van fer la locució.

José Félix Pons, que havia sigut la veu a televi-

sió de la final de Basilea, va ser l'encarregat de conduir aquella locució. José Félix Pons era fill del periodisme que podia fer doblatge, de la veu amb ritme educat, d'una personalitat extraordinària. El va acompanyar Josep Maria Casanovas, actualment editor del diari 'Sport'. La veu de la final de Basilea o dels mundials de futbol d'Alemanya, Argentina i Espanya analitzant les locucions d'avui, recorda que en 40 anys de feina no va fer mai ni un dia de baixa arran d'una afonia. "La clau és conèixer els límits i no passar-los mai ni per dalt ni per baix. Quan es crida la veu no es pot trencar. Una cosa és cridar i l'altra la intensitat". "No cal cridar", apunta.

En català des d'un país trist

Josep Maria Casanovas assegura que té més records de la seva arribada a aquella Alemanya que no pas del partit. "Amb la mirada d'un occidental, aquell era un país que semblava abandonat. Vaig fer el trajecte de Berlín a Leipzig en un Wartburg, un cotxe refrigerat per aigua que feia un soroll molt particular. Era fosc perquè era de nit. Però l'endemà, de dia, el país continuava sent fosc". Casanovas va fer els comentaris més tècnics de la narració i mesos més tard també va participar en la locució del primer partit del Barça a TV3. "Era un Barça-Osasuna i quin contrast! Aquell partit el vaig narrar des de la Llotja del Camp Nou, acompanyat pel Charly Rexach. Res a veure amb el camp del Lokomotiv, el camp d'una ciutat de grans avingudes sense cap comerç. El nostre a vegades és un camp silenciós, però aquell era un camp trist" ■

El 3 de març farà 25 anys de la primera narració en català d'un partit de futbol per televisió. Aquella tarda a Leipzig el Barça va fer tres gols en un partidàs al contraatac

Les claus d'aquella narració

José Félix Pons recorda que aquella iniciativa va anar bé, explica que fins i tot va rebre una carta del president Pujol destacant la importància d'aquella fita, i revela que va estar a punt de no fer aquella narració perquè es començava a parlar d'incompatibilitats i hi havia qui volia que l'afectés. Pel que fa a la narració d'aquell 0 a 3 admet que li generava dubtes perquè sempre havia treballat en castellà. Els va resoldre recorrent a la seva experiència en el món del teatre 'amateur' als diumenges del Cercle Catòlic de l'Hospitalet. "Em vaig haver de mentalitzar molt. La tècnica era la mateixa, no l'havia de canviar. Es tractava de fer teatre. De posar-me a la pell de l'actor, sabent que un partit de futbol l'escriuen els jugadors. Això sí, aquell dia no podia buscar les paraules exactes. Hauria estat un parany. Havia de primar l'emoció", recorda.

L'EX... AUDIE NORRIS

EL IANQUI MÉS ESTIMAT DEL PALAU

Audie James Norris ha protagonitzat alguns dels moments més destacats de la història més recent del bàsquet blaugrana. En la dècada dels 80, aquest pivot nord-americà atípic per la seva implicació amb l'equip i amb la ciutat, va liderar durant sis temporades, al costat dels Solozábal, Epi, Jiménez i Sibilio una de les èpoques més daurades del FC Barcelona

■ TEXT: Carles Cascante | FOTOS: FCB / Gigantes del Basket

Pocs jugadors de bàsquet que han lluitat la

samarreta del FC Barcelona han deixat una empremta tan important. Ídol dins i fora de la pista, l'Atomic Dog', sobrenom amb què es coneixia el pivot nord-americà, va calar fons entre els afeccionats blaugranes. La seva lluita i mentalitat guanyadora el van dur a ser una de les peces bàsiques perquè l'equip blaugrana guanyés tres Lligues (1987-88, 1988-89, 1989-90), dues Copes del Rei (1987-88, 1990-91), una Lliga Catalana i una Copa Príncep d'Astúries (1987-88). Dels sis anys que va

vestir de blaugrana, Norris guarda un especial record d'un entrenador, Aito García Reneses: "Ell va ser el que va em donar l'oportunitat de fitxar pel Barça. Va apostar per mi, fins i tot sabent que havia tingut lesions importants. A ell i a tota la gent que va confiar en mi al llarg de totes aquestes temporades que vaig ser a Barcelona els estaré eternament agraït."

Audie James Norris va néixer a Jackson (Mississipi), el 18 de desembre del 1960. Després dels quatre anys preceptius a la universitat, a Jackson State, l'NBA el va triar l'any 1982 en el número 37 de la segona ronda del draft. Portland Trail Blazers va ser el seu destí. En l'equip d'Oregon, però, Norris no va poder demostrar pràcticament res a causa de les importants lesions que va patir als seus genolls. Quatre anys més tard es va decidir a provar l'aventura

europea. Curiosament, el seu primer contacte amb un club del vell continent va ser amb el Reial Madrid. Norris, però, va ser descartat pels serveis tècnics madridistes. El pivot nord-americà va emprendre rumb a Itàlia, on va començar a demostrar la seva vàlua a la Benetton de Treviso fins que, en la temporada 1985-86, va ser 'tallat' per culpa d'una altra lesió. Aleshores va arribar el torn del Barça. El cos tècnic blaugrana va decidir apostar fort per un jugador que tenia molta qualitat, però que també tenia el handicap dels problemes als genolls. Norris va estar a Barcelona sis temporades (1986-87 a 1992-93), i es va convertir en el referent del joc interior de l'equip dominador del bàsquet ACB a finals de la dècada dels 80.

Dels sis anys que va estar-se a Barcelona, Norris es queda amb els títols aconseguits -tres Lligues i dues Copes- però sobretot amb les amistats que va fer

Records inesborrables

De les sis temporades que l'Audie Norris va poder gaudir del bàsquet a Barcelona, hi ha molts records inesborrables. Per sobre de tot, destaca els seus companys: "Tenia una gran amistat amb tots ells. Sempre que torno a Barcelona tracto de tenir contacte amb algun d'ells." Norris, a banda de l'amistat que té amb peces clau del bàsquet blaugrana com Solozábal, Epi, Sibilio o Jiménez, no n'oblida una que encara conserva avui en dia amb Santi Abad, un jugador amb qui va coincidir al Barça en la temporada 1988-89: "Amb ell sempre vam tenir una química especial. Encara parlem i és un gran amic." Però si alguna cosa recorda especialment aquest pivot nord-americà és el caliu del Palau:

"M'emociona veure que la gent encara em recorda. No puc amagar que durant l'homenatge al Nacho vaig plorar molt quan em van aplaudir tant i el públic es va posar dempeus. Em van donar ganes de retrocedir en el temps, posar-me la samarreta i sortir a jugar."

Duels estel-lars

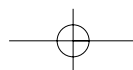
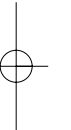
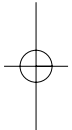
A nivell esportiu, l'Audie Norris té una espina clavada, la Copa d'Europa. Un dels pitjors moments que va passar vestint la samarreta del Barça van ser les dues finals perdudes, malgrat que la de l'any 1990 a París va ser diferent. La Jugoplastica d'Split de Kukoc i companyia els va fer baixar dels núvols un any més: "Aquella final va ser molt dura per a mi. Jugava amb un sol braç, però vaig voler continuar jugant com

fos. Volia ajudar, però cada cop em sentia més impotent. Era el repte més important de la meua carrera i no volia decebre ningú." A banda dels duels amb l'equip que entrenava Bozidar Maljkovic, l'Atomic Dog' recorda amb especial delit els duels amb el desaparegut Fernando Martín i amb Arvidas Sabonis: "Els partits contra ells dos eren molt durs, però alhora divertits. Sempre em van agradar especialment aquests duels, perquè eren dos grans lluitadors que feien que jo donés el màxim per poder superar-los." Actualment, Audie Norris imparteix classes a diverses escoles dels Estats Units aportant els coneixements que ha pogut treure dels seus anys com a professional del món del bàsquet. De fet, l'expivot blaugrana té la intenció de fer un campus d'estiu, al 2007, a Barcelona ■

Audie Norris, defensat per l'actual secretari tècnic del Winterthur FC Barcelona, Zoran Savic, en un partit contra el Pop 84 de Split.

L'ENIGMA

L'enigma anterior: Quin esportista del club va ser la principal referència d'una secció del FC Barcelona ja desapareguda?

La Pista: A mitjans del segle XX, va ser campió d'Espanya en totes les especialitats durant deu anys seguits.

La Solució: Joaquim Blume.

Nom del guanyador: Lluís Fontanilles Borja. Soci núm. 151.164. Rebrà una samarreta signada.

BLUME, SÍMBOL DE LA GIMNÀSTICA

■ TEXT: Jaume Bantulà | FOTOS: Arxiu FCB

Jaume Bantulà, professor de Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport (Fundació Blanquerna - Universitat Ramon Llull), ens apropa a la figura de Joaquim Blume, que va formar part de la secció de gimnàstica del club, ara ja desapareguda

Joaquim Blume va néixer a Barcelona el 21 de juny de 1933, fill de l'alemany Armand Blume Schmadecki, professor de gimnàstica, que a l'any 1921 havia decidit instal·lar-se a Barcelona per casar-se amb Mari Pau Carreras i alhora crear el seu propi establiment gimnàstic. El 1936, en esclatar la Guerra Civil espanyola, la família va marxar a Munic fins al 1939. Retornats a Barcelona poc després, el seu pare, un gran amant de la gimnàstica esportiva, va obrir un gimnàs al carrer de Pàdua, en el qual va exercir de professor.

Per tant, Joaquim, igual que la seva germana gran, Elena, va trobar l'ambient esportiu i de qualitat adient per convertir-se en un brillant esportista. Elena es convertiria en poc temps en una destacada esportista, aconseguint ser campiona estatal en diverses ocasions. En el cas d'en Joaquim, convé detenir-s'hi de manera més meticulosa per resseguir l'ascens d'una figura inqüestionable en el món de l'esport a escala mundial.

Quan no tenia més de quinze anys, entre el 1948 i el 1949, Blume va debutar amb l'equip suís en un torneig no oficial, va quedar quart en competició internacional a Lisboa i va guanyar el campionat d'Espanya absolut, en el qual participava per primera vegada. En aquesta última competició va ser el campió indiscutible durant una dècada seguida.

El gimnasta barceloní va continuar obtenint re-

Blume, durant la seva etapa com a gimnasta del club.

sultats internacionals de gran relleu. Als 19 anys, el 1952, va debutar en els Jocs Olímpics d'Hèlsinki, com a agregat a l'equip japonès, ocupant el lloc 52è. El 1954 va participar en el Mundials de Roma, obtenint la 44a posició.

Des d'aleshores, la progressió esportiva de Blume va ser extraordinària i sense precedents a l'Estat espanyol i a nivell mundial. Els bons resultats, fruit de la seva maduresa esportiva, van marcar una inflexió en la seva carrera, i a l'any 1955, a la Copa d'Europa de Frankfurt, ja va ser desè. També a l'estiu del mateix any, Barcelona va celebrar els II Jocs del Mediterrani, en els quals Blume va guanyar cinc de les sis modalitats de gimnàstica (anelles, paral·leles, barra fixa, cavall

amb arc i terra) i va acabar primer en la classificació individual, mentre l'equip espanyol quedava en l'últim lloc.

El 1956 va vèncer en el torneig entre Ginebra i Barcelona, en el trofeu de l'Sporting Club de Lisboa i en el Campionat de les Vuit Nacions celebrat a París. En els Jocs Olímpics de Melbourne, Blume estava entre els favorits, però Espanya va decidir no assistir-hi pel fet que hi participava la URSS, la qual acabava d'envair Hongria. En primera instància, en conèixer el boicot de Melbourne, Joaquim va pensar a nacionalitzar-se alemany, però José Antonio Samaranch, aleshores membre de la Delegación Nacional de Educación Física y Deportes, el va

L'atleta, protagonista de la portada d'una revista 'Barça' de l'any 1957.

convèncer perquè no ho fes.

A l'any 1957, en els campionats d'Europa disputats a París, es va proclamar campió absolut en guanyar en quatre aparells (paral·leles, cavall, barra fixa i anelles), tot deixant enrere Iuri Titov. Cal destacar que en la disciplina d'anelles, Blume va assolir una gran perfecció en l'execució del Crist, que consisteix a romandre

estàtic amb els braços en creu.

Un any més tard, el règim franquista li va tornar a jugar una mala passada, atès que no va poder competir en el campionats del Món que se celebraven a Moscou, pel fet que les relacions entre Espanya i la URSS estaven trencades des del final de la Guerra Civil.

El 1958 el Barça va crear la secció de gimnàsti-

ca, a la qual Blume es va incorporar des del primer moment. La secció disposava d'un gimnàs propi, al carrer del Bruc, que dirigia Armand Blume, reconegut gimnasta igual que el seu fill. Ja com a barcelonista, Blume va obtenir el 1958 i 1959 de nou el títol europeu (Viena, 1958) i va vèncer Sud-àfrica, a Munic i París. Quan preparava la seva participació als Jocs Olímpics de Roma de 1960, la seva carrera es va veure segada de soca rel.

El 29 d'abril de 1959, quan Blume tenia vint-i-set anys, l'avió en el qual viatjava amb destí a les Canàries es va estavellar, a les cinc de la tarda, en el pic de Toba, situat entre les províncies de Conca i Terol. En el vol 42 d'Iberia, un DC-3, no hi va haver supervivents. La seva esposa, Maria Josep Bonet, i altres gimnastes del seu equip, Aguilar, Müller i Pajares, també van perdre la vida en aquell tràgic accident.

El 1958 el Barça va crear la secció de gimnàstica, a la qual Blume es va incorporar des del primer moment

Una decisió política, l'absència espanyola en els Jocs Olímpics de Melbourne, i un fatídic accident aeri, un any abans dels Jocs de Roma 1960, van foragitar de les Olimpíades el millor gimnasta espanyol de tots els temps, Joaquim Blume.

Des del 1969 se celebra cada any a Barcelona una competició, el Memorial Joaquim Blume. Dues residències d'esportistes d'alt nivell, una a Madrid i l'altra a Barcelona, l'Institut Joaquim Blume d'Esplugues de Llobregat, el club d'atletisme Joaquim Blume de Segovia i diversos carrers de pobles i ciutats espanyoles, porten el seu nom. El Comitè Olímpic Internacional li atorgà a títol pòstum el trofeu Taher Pacha com a millor esportista del món ■

EL NOU ENIGMA

A quina secció del club se li va prohibir vestir de blaugrana i se li va confiscar el seu terreny de joc natural?

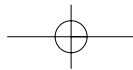
LA PISTA:

Es tracta d'una secció del FC Barcelona que ja no existeix.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu: Revista Barça. Av. d'Àrctides Maillol, s/n, 08028 Barcelona
Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Centre de Documentació Barcelonista
Coordinació: David Saura

vueling

**FROM
20€
TOT
INCLÒS.**

**PARÍS
AMSTERDAM
BRUSSEL·LES
VENÈCIA
LISBOA
ROMA
MILÀ.**

**MADRID
BILBAO
SANTIAGO
GRANADA
VALÈNCIA
MÀLAGA
SEVILLA.**

**DESTINACIONS
FROM
BARCELONA.**

**COMPRING EN
www.vueling.com**

Preu per trajecte amb taxes, càrrecs de gestió i impostos inclosos. Per a més informació consulta la nostra web.
En cas de reserva telefònica (902 33 39 33), seran 7€ més per trajecte. Vola!

EL TUTOR DELS NOIS DE LA MASIA

El passat 12 de novembre del 2006 ens va deixar Joan César Farrés i Ponsa, director de la residència de joves esportistes de La Masia entre el 1987 i el 2000. Va ser un home que amb la discreció i senzillesa per bandera va dedicar la seva maduresa personal a la formació humana de les promeses del futbol base del Barça

Supervisió total

Farrés sempre volia procurar el màxim benestar i seguretat als seus pupils, fins al punt que quan algú esternudava, ell de seguida estava buscant un metge. Sota la seva direcció els menús de La Masia estaven directament controlats pels doctors del club en pro de l'alimentació més sana i dietètica possible. A més, va fer instal·lar escales antiincendis a totes les habitacions i va fer que un cop cada dos mesos un inspector de la Generalitat fes una revisió a fons de totes les instal·lacions. També es tenia en compte la vessant humanística amb els cursets impartits per Òmnium Cultural per tal de donar a conèixer la realitat i costums catalans.

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Arxiu FCB

Nascut el 18 de novembre del 1915 a

Madrid, de pares catalans, va arribar a Barcelona als quinze anys i sempre va ser un barcelonista de cor. La seva vinculació amb el FC Barcelona va començar després d'haver-se jubilat de la seva feina de relacions públiques de la companyia elèctrica ENHER, quan va ser nomenat delegat dels equips de futbol base.

Temps després, l'any 1987, es va fer càrrec de la direcció de la Residència de La Masia per tal de substituir Francesc d'Assís Segarra Malons, que havia estat el primer director de la Residència quan aquesta va ser inaugurada el 20 d'octubre del 1979.

Una de les seves màximes aspiracions era que els residents de La Masia entenguessin que a la vida hi ha valors més importants que la competició

Va ser el vicepresident i responsable del futbol base, Josep Mussons, qui va recomanar Farrés per al càrrec al president Núñez, que va donar-ne el vistiplau. Per la seva banda, Farrés va acceptar ser director de La Masia amb la condició de poder mantenir la seva condició de delegat-tutor de l'Infantil A. Va ser així com els dies laborables exercia la seva tasca a la Residència i els diumenges acompanyava l'equip infantil en els seus partits. Ben aviat va demostrar que era la persona idònia per a una feina com aquesta que tant necessita la psicologia infantil. Amb el seu caràcter obert i cordial es va guanyar l'estima i el respecte dels joves residents de

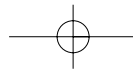

César Farrés, al mig amb vestit fosc, en una foto de grup on destaca la presència conjunta de Puyol i Iniesta, a dalt.

La Masia. Aquests nois, lluny com estaven del seu entorn familiar, van trobar en Farrés la figura de l'amic i tutor sempre disposat a ajudar-los en qualsevol problema i alhora a exercir de director amb tota la seva fermesa quan calgués. Home d'una profunda religiositat, va saber transmetre als joves inquilins de La Masia els valors de l'esportivitat, l'educació, la companyonia i la responsabilitat amb els estudis. Una de les seves aspiracions era que els nois entenguessin que a la vida hi ha valors més importants que la competició. Metòdic i competent com pocs, sota la seva direcció La Masia va experimentar una

profunda transformació que la va convertir en referència i punt d'atracció de les joves promeses espanyoles, com va ser el cas de l'avui jugador de l'Espanyol Iván de la Peña. Jugadors barcelonistes consagrats com Amor, Guardiola, Puyol, Iniesta o Víctor Valdés tenen un record entranyable d'aquella època a la Residència.

Joan César Farrés va estar al front de La Masia fins a l'any 2000, quan el seu fill Joan el va substituir. En els seus darrers anys, Farrés va ser un assidu acompanyant als desplaçaments tant de l'equip de futbol com de bàsquet, especialment en els partits internacionals ■

TENIM LA MILLOR DEFENSA DEL MÓN, APROFITA-TE'N!

PROTEGEIX LA TEVA QUOTA DE SOCI PER NOMÉS 5,22€

Amb l'assegurança de Protecció de Quotes de COBERTURA BARÇA, tens la garantia que nosaltres pagarem la teva quota de soci o abonament del Barça si en algun moment no pots fer-ho tú, perquè estàs aturat, hospitalitzat o de baixa laboral.

Si aquesta assegurança et sembla una bona idea, mira el preu: només 5,22 € per la quota de soci i a partir de 4 € per la quota d'abonament (abonaments del Camp Nou i del Palau).

I és que la COBERTURA BARÇA és una iniciativa creada perquè la millor defensa del món et protegeixi de tot el que t'importa: la teva llar, el teu cotxe, la teva tranquil·litat... i per descomptat, la teva quota de soci o abonament.

Informa-te'n al 902 17 05 06 a www.fcbarcelona.cat o a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB).

I...

ET REGALEM

AQUEST

IMPERMEABLE

PER A

RESGUARDAR-TE

DEL MAL TEMPS.

COBERTURA **BARÇA**

Assegurança de protecció de Quotes ofert per CASER

Buquet blaugrana

El FC Barcelona llança una selecció de vins i caves encunyats amb la marca Barça que porten a taula productes de primera qualitat per als aficionats blaugrana. Vins i caves elaborats amb les tecnologies més modernes i amb les denominacions d'origen Penedès i Catalunya. Aquests nous productes Barça es poden adquirir a les FCBotiga Megastore

■ TEXT: Cristina Collado | FOTOS: FCBMerchandising

Aquest nou producte Barça s'ha aconseguit gràcies a l'acord de col·laboració amb l'empresa llicenciada Red Dragon. Un acord que permetrà als barcelonistes gaudir del vi i el cava més blaugrana sobre la taula. Aquesta delícia per al paladar s'elabora a la finca denominada Mas Lluet de Dalt, a 220 metres d'altitud sobre el nivell del mar i en ple cor del Penedès, concretament al municipi de Castellví de la Marca. La producció de vi ha protagonitzat un important creixement al llarg d'aquests últims anys. Han passat d'un total d'un milió d'ampolles produïdes l'any 1990, a més de cinc milions d'ampolles en l'any 2005.

La nova varietat de vins i caves Barça que tot just han començat a produir es poden adquirir ja a les FCBotiga Megastore o trucant al telèfon 902 66 67 68.

La Masia, al detall

L'actual Masia està envoltada de vinyes i de petites zones de jardins i pinedes. La finca compta amb 40 hectàrees de vinyes pròpies, encara que arriba a controlar gairebé 300 hectàrees de vinyes veïnes, dins de les quals es troba raïm de les varietats macabeu, xarel·lo, parellada, chardonnay, cabernet sauvignon,

moscatell, merlot i tempranillo. En aquestes vinyes s'elaboren vins i caves d'alta qualitat, comptant amb els mitjans tecnològics més avançats i amb les denominacions d'origen Penedès i Catalunya.

La passió i el treball per produir els millors vins i caves Barça són recolzats amb les més avançades tecnologies en vinificació i producció. L'aposta per la qualitat fa disposar d'un complet laboratori d'alta capacitat analítica, tres línies de producció degudament aïllades i climatitzades i una acurada gestió de totes les àrees que constitueixen les caves i cellers.

Tecnologia d'última generació

L'evolució tecnològica ha estat constant i considerable. Ja en els seus inicis, cap a l'any

1975, es va projectar el celler d'elaboració amb les més modernes tecnologies en l'elaboració de vins: premses horitzontals de plats, dipòsits de fermentació i guarda en acer inoxidable alimentari i sistema de refrigeració per al control de la fermentació. Amb el transcurs dels anys les coses han evolucionat considerablement, però això sí, conservant aquell esperit innovador que va néixer amb l'empresa, i que en l'actualitat es tradueix en instal·lacions punteres en el sector.

A més cal destacar el compromís amb el medi ambient d'aquest entorn natural. La Masia Mas Lluet de Dalt disposa d'una estació depuradora d'aigües residuals amb una capacitat de depuració de més de 10.000 m³/any ■

Complements 100% Barça

No hi ha vi bo sense uns accessoris que fan que aquest producte sigui encara més exquisit. És per això que el FC Barcelona ofereix també als seus aficionats una sèrie de productes que li acabaran de donar el toc blaugrana. Es tracta d'un llevataps, un tap i unes glaçoneres Barça que permetran als més barcelonistes gaudir d'uns glaçons amb la forma de l'escut del Barça. Tot això es podrà adquirir també a les FCBotiga Megastore.

EL GRAN REPTE

AVANTATGES I SERVEIS DEL

LA MOSTRA DE NADALES, UN ÈXIT

II Mostra de Nades Blaugrana a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB-Camp Nou). Tothom qui ho ha visitat a partir del 2 de gener del 2007 ha gaudit d'una esplèndida exposi-

NADALA DE POLÒNIA

El FC Barcelona vol fer menció especial a una original nadala que va estar entre la selecció de les finalistes, enviada des de Polònia per David Sala, núm. de soci 124.109. Una mostra d'originalitat i qualitat.

ció amb les obres d'art més preuades del Nadal: els dibuixos fets per tots els socis infantils i alevins que han participat en aquest concurs.

Les nades guanyadores:

Natalia Márquez Petit, sòcia núm. 99.697, guanyadora de la categoria infantil.
Xènia Sarabia Giménez sòcia n° 112.061, guanyadora de la categoria aleví.

Exposició al Camp Nou

Es van exposar totes les nades rebudes el dia del partit contra el Celta a les instal·lacions de l'estadi perquè tothom pogués gaudir d'aquesta mostra nadalenca. Tots els socis van poder contemplar aquesta exposició de nades, composta per més de 700 nades rebudes durant el mes de desembre a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista, gràcies a una convocatòria als socis alevins i infantils mitjançant un correu ordinari i una notícia al butlletí de desembre on els socis més joves van felicitar el Nadal de la manera més blaugrana.

CODI: FCBIMAGE RONALDINHO1 al 7603

CODIS

CODI: FCBIMAGE VALDES1 al 7603

MÉS CONTINGUTS BARÇA PER AL TEU MÒBIL

Ara pots trobar més continguts nous per al teu mòbil a la pàgina web del club: *Logos personalitzables/Fons de pantalla/L'himne del Barça/Fotos de tots els jugadors del primer equip.* I els socis tenen preus especials en tots els continguts. Només has de registrar el teu número de mòbil en el club trucant al 902 1899 00, si encara no estàs registrat. Més de 70.000 socis ja ho han fet.

*El preu del missatge és de 0,9 €+ IVA. Fan falta dos missatges per descarregar-se els continguts. Abans d'enviar el missatge, assegura't que el teu mòbil té connexió GPRS o WAP.

Preus exclusius per a socis en tots els continguts de mòbil del club. Amb qual-sevol operador de telefonia mòbil. Serveis disponibles dins de l'Estat espanyol. Tota la informació en l'apartat FCB Mòbil al lloc web www.fcbarcelona.cat

PER ALS QUI HO SABEN TOT DEL BARÇA

El concurs FCBTRIVIA consisteix en tres preguntes enllaçades.

La primera pregunta apareix en aquesta notícia. Les següents preguntes s'aniran rebent al mòbil mitjançant un SMS, just després d'haver enviat un missatge amb la resposta a la primera pregunta. Al final es rebrà un SMS amb el resultat de les respostes.

Entre tots els socis que responguin correctament a les tres preguntes del FCBTRIVIA, es sortejarà una samarreta amb el nom i el dorsal del jugador preferit del guanyador. A més, tots els participants del FCBTRIVIA entraran en un sorteig d'una *maleta del Barça*. Una vegada es faci el sorteig, els socis guanyadors seran contactats per part del club.

LA PREGUNTA

Quin va ser el resultat de la final de la Recopa d'Europa que el Barça va guanyar l'any 1997 a Rotterdam?

A: 2-1 / B: 1-0 / C:2-0

La resposta correcta s'ha d'enviar via SMS* amb la paraula FCBTRIVIA 1 (amb un espai entre FCBTRIVIA i 1) seguit de l'opció escollida A, B o C al 5588.

Exemple: FCBTRIVIA 1A al 5588.

*El cost dels missatges és de 0,9 euros/per missatge + IVA

FC BARCELONA

QUANT FA QUE NO VISITES EL MUSEU?

Els socis podran gaudir de manera gratuïta del nou servei d'audioguies fins a finals de març. El servei d'audioguia és una de les darreres novetats que ha incorporat el Museu del FC Barcelona. Gràcies a aquest servei, el visitant pot gaudir, en diferents idiomes i de manera personal, d'una exhaustiva explicació al llarg de la visita amb detalls, dades i curiositats per conèixer encara millor la història del club. Tant l'entrada al Museu com al Tour del Camp Nou és gratuïta per als socis durant tot l'any. Una de les novetats d'aquesta temporada és que el Museu està obert els dies de partit a l'estadi. Així els socis poden aprofitar el desplaçament fins al Camp Nou per a tornar a visitar el Museu del Club. Les portes són obertes fins a l'inici del partit.

PROMOCIÓ ESPECIAL NOU SERVEI AUDIOGUIES

Fins al final de març els socis poden demanar el nou servei d'audioguia de manera gratuïta mostrant el seu carnet de soci. Un aparell d'audioguia per soci. Promoció vàlida fins al 31 de març.

AGENDA CULTURAL

Auditori: Sessió especial per a socis del cicle *Concerts en família*, que ajuda a descobrir la música i diverteix els més petits. Cada concert tracta un concepte musical diferent sense teoria ni regles. L'escenari s'omple de llum, efectes especials, sons i coreografies sorprenents. El FC Barcelona en col·laboració amb l'auditori ofereix a tots els socis la possibilitat d'assistir-hi amb un descompte especial.

Auditori: *La Passió segons Sant Joan*. Descomptes especials per a socis per donar la benvinguda a la Setmana Santa.

Cicle familiar al Poliorama: A causa de l'èxit de les dues sessions anteriors us proposem una original i divertida obra, *Pippi Langstrum*, amb preus exclusius per a socis sènior i gratuït per als més petits.

Caixaforum i Cosmoaixa: Visites exclusives per a socis.

SERVEIS

902.1899.00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL

Tel: 902 18 99 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Aristides Maillol, s/n.
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)

oab@fcbarcelona.cat

HORARIS

► De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES

HORARIS

► Taquilles principals (accés 14)
De dilluns a dijous, de 9 a 13.30 i de 15.30 a 18 h.
Divendres, de 9 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30h.
► Taquilles Boulevard
De dilluns a dissabte, de 10 a 18 h.
Diumenge i festius, de 10 a 14 h.
► Taquilles del camp (a la zona dels gols)
Des de les 11 h fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA

museu@fcbarcelona.cat

HORARIS

► De dilluns a dissabte, de 10 a 18.30 h. - Tour Camp Nou fins a les 17.30h.
Diumenges i festius, de 10 a 14.30 h. - Tour Camp Nou fins a les 13.30h.
Els dies de Lliga de Campions, de 10 a 15 h.
PREUS
► Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.
No-socis: Museu 7 euros i Museu + Tour estadi 10,50 euros
Infantil (fins a 13 anys): Museu 5,60 euros i Museu + Tour estadi 8,80 euros

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB

centre.documentacio@fcbarcelona.cat

L'accés és lliure. Els no-socis, però, l'han de concertar al telèfon: 93 496 36 12.

HORARIS

► Atenció al públic: de dilluns a dijous, de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h. Els divendres de 10 a 15 h.

FCBOTIGA

fcbotiga@fcmerchandising.com

Tel: 93 409 02 71

HORARIS

► De dilluns a dissabte, de 10 a 19 h.
Diumenges, de 10.30 a 14.30 h.

PISTA DE GEL

pistadegel@fcbarcelona.cat

HORARIS

► Dilluns, dimarts i dijous de 10 a 14 i de 16 a 18 h.
Dimecres i divendres de 10 a 14 i de 16 a 20 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 h i de 17 a 20.30 h.
PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):
► Socis FC Barcelona 7,20 euros; No-socis 9,80 euros

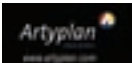
NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden comprar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

PROMOCIONS

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu-li partit al teu carnet!

	Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar.	Més informació 902 42 40 45
	10 % de descompte en el consum del gas en el primer any i un 3% addicional a la millor oferta de gas d'Endesa en el segon, per contractacions abans del 28 de febrer.* Si es contracta a partir de l'1 de març s'ofereix un descompte del 3% addicional a la millor oferta d'Endesa durant un any.* <small>*Oferta vàlida per a noves contractacions de clients domèstics amb tarifa 3.1 i 3.2 de gas. Descompte sobre quota de consum.</small>	Amb el carnet de soci Truca al 900 84 28 84
	10% de descompte per a tots els socis del Barça sobre tota la gamma de productes Bauhaus, en tot moment i sense excepcions.	Amb el carnet de soci (sènior) www.bauhaus.es
	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.	Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació 902 100 101
	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artypian.com

Acords amb altres entitats

Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €. Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb

10% forfet hivern i una sessió de jump gratuïta (excepte del 25 de desembre al 6 de gener)

En les visites guiades
2x1 en el preu de les entrades

3€ de descompte en:

- Entrada Completa • Entrada Emblemàtica
- Entrada de menors de 120 cm

10% de descompte en les entrades

5% de descompte en els productes a Catalunya

DESCOMPTES AL CLUB

A més, la vostra condició de soci també us permet tenir els avantatges següents:

Pista de Gel:
descompte del 25%.

Museu:
accés lliure al Museu i 'tour' guiat.

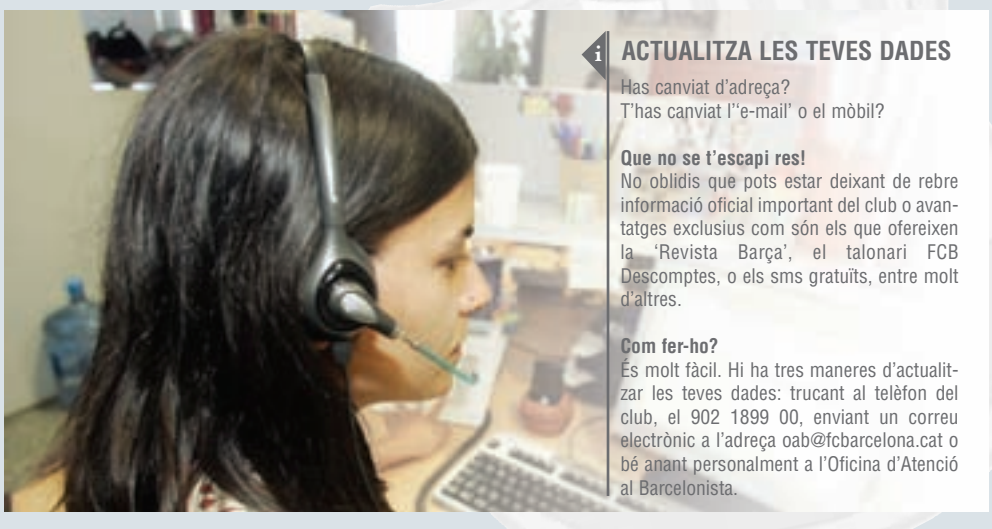
Sales i espais:
30% de descompte en el lloguer de sales i altres espais emblemàtics del club.

Fcbotiga:
5% de descompte en els productes a la venda.

Botiga on-line:
10% de descompte a través de www.shop.fcbarcelona.com

Camp de futbol 7:
30% de descompte en el lloguer dels camps de futbol 7 de les instal·lacions del Camp Nou.

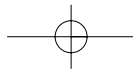
A més, estigues atent als diferents esdeveniments i actes que aniran sorgint durant la temporada amb descomptes especials per als socis. Informa't al butlletí electrònic i a la web del club:
www.fcbarcelona.cat

ACTUALITZA LES TEVES DADES
Has canviat d'adreça?
T'has canviat l'«e-mail» o el mòbil?

Que no se t'escapi res!
No oblidis que pots estar deixant de rebre informació oficial important del club o avantatges exclusius com són els que ofereixen la 'Revista Barça', el talonari FCB Descomptes, o els sms gratuïts, entre molt d'altres.

Com fer-ho?
És molt fàcil. Hi ha tres maneres d'actualitzar les teves dades: trucant al telèfon del club, el 902 1899 00, enviant un correu electrònic a l'adreça oab@fcbarcelona.cat o bé anant personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista.

Visa Barça

Envia'ns la teva foto i podràs jugar al Camp Nou

Des de petits sempre hem tingut un somni: jugar al Camp Nou. Una experiència que l'any passat es va fer realitat per a 50 titulars de la Visa Barça.

Enguany torna el Gran Partit. Si tens una foto de quan eres petit vestit amb els colors del Barça divertida, original i culer, envia-la

al web www.busquemtitulars.com, i si surt seleccionada guanyaràs un equipament oficial del FC Barcelona (samarreta, pantalons i mitjons). I, a més, si ets titular de la Visa Barça podràs jugar el Gran Partit al Camp Nou.*

Juguem?

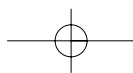
 "la Caixa"

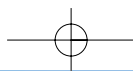

 Patrocinador oficial del FC Barcelona

Si vols veure la teva foto publicada o per consultar les bases del concurs només cal que entris a www.busquemtitulars.com

*Per participar-hi és obligatori tenir més de 16 anys.

AXA Winterthur Obrim nous horitzons

Axa i Winterthur s'uneixen per donar tota la seva experiència i servei a més de 4 milions de clients a Espanya. Un servei impulsat per 10.000 punts d'Assessorament i Venda.

I una experiència avalada per 14.000 milions d'euros en gestió d'actius. Ara més que mai, és el moment de confiar en la vida.

Més de 10.000 punts d'Assessorament i Venda.

www.axawinterthur.es

AXA winterthur

FCBARCELONA
Patrocinador principal de la secció
de Bàsquet del FC Barcelona

Confia en la vida

